

ΑΣΤΡΑΠΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΝΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟ ΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν τῷ Ἑσωτερικῷ ἔτησίᾳ δρ. 5—Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἔτησίᾳ φρ. χρ. 7.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ : Ὀδὸς Βορέου Ἀριθ. 13.

ΔΩΡΕΑ ΠΛΟΥΤΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

- 1ον). Ὅσα ἐπισκεπτήρια ἐξοδεύει κατ' ἔτος ἕκαστος συνδρομητῆς θὰ ἐκτυπῶνται παρ' ἡμῶν δωρεάν (πλὴν χάρτου).
- 2ον). Θὰ λαμβάνη δωρεάν ἡμερολόγιον ἐκάστου ἔτους.
- 3ον). Ἐκαστος συνδρομητῆς θὰ ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ καταχωρίζη δωρεάν μίαν εἰδοποίησιν ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ, εἴτε πρὸς σύστασιν τοῦ καταστήματός του, εἴτε πρὸς σύστασιν τοῦ ἐπαγγέλματός του.
- 4ον). Εἴκοσι λαχεῖα τῶν ἀρχαιοτήτων θὰ τίθενται εἰς τὴν διάθεσιν τῶν συνδρομητῶν, καὶ εὐνοούσης τῆς τύχης τὸ κέρδος θὰ διανεμηταὶ ἐξ ἴσου εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητάς. Οἱ ἀριθμοὶ δὲ τῶν ἀγροασθέντων λαχείων θὰ δημοσιεύωνται προηγουμένως.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ ΑΣΤΡΑΠΗΣ

1895

ΑΣΤΡΑΦΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Έτος Β'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῆ 15 Αὐγούστου 1895.

Ἀριθ. 16.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕΝ τοὺς κ. κ. συνδρομητὰς τοὺς παραγγέλλοντας ἐπισκεπήρια νὰ ἀποστέλλωσι καὶ τὸ ἀντίτιμον τοῦ χάρτου, ἤτοι μίαν δραχμὴν δι' ἑκατὸν ἐπισκεπήρια.

ΣΥΜΒΟΛΑΙ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ

ΕΝ ΑΙΓΥΠΤῳ

Ἡ ἐπ' ἐσχάτων γενόμενα ἀνακαλύψεις τῶν Αἰγυπτιολόγων ἔρριψαν ἄπλετον φῶς ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, πρὸ τριῶν δηλαδὴ χιλιάδων ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἡμετέρας ἐποχῆς. Καὶ πράγματι χάρις εἰς τοὺς παπύρους οἵτινες φυλάττονται ἐν διαφόροις βιβλιοθήκαις τῆς Εὐρώπης ἡ ἱστορία τῆς ἱατρικῆς ἐπλουτίσθη δι' ὅλης σειρᾶς ἀξιοσημειώτων πονημάτων. Ὁ διάσημος Γάλλος χημικὸς Μπερτελώ λαθὼν ἀφορμὴν ἐκ τῆς ἀνευρέσεως νέου παπύρου ἐδημοσίευσεν λίαν σπουδαία διδόμενα ἐν τῷ γαλλικῷ περιοδικῷ Journal des Savants ἀρυσθεῖς ταῦτα ἐκ τῆς εἰδικῆς σπουδῆς τῆς χημείας, τῆς ὀρυκτολογίας καὶ τῆς ἱατρικῆς τῶν ἀρχαίων.

Οἱ ἰατροὶ τῆς Αἰγύπτου ἐφημίσθησαν καθ' ἅπασαν τὴν Ἀνατολὴν ἐνωρίτερον τῆς διαδόσεως τῆς ἑλληνικῆς ἐπιστήμης. Ὁ Μπερτελώ παράγει τὰ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐ ἀναφερόμενα περὶ τῆς ἱατρικῆς καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου μνημονεύμενα φάρμακα τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων. Ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη, κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἐπιστημόνων, ὑφίστατο ἤδη κατ' αὐτὴν τὴν ἐναρξίν τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Αἰγύπτου. Ὁ υἱὸς τοῦ Μενέσου Ἄτοτις, δεῦτερος Φαραὼ τῆς Αἰγύπτου, ἦν ἰατρός καὶ εἰς αὐτὸν ἀποδίδονται χειρόγραφα τινὰ περὶ ἱατρικῆς καὶ ἀνατομίας. Ἐπίσης καὶ ὁ Τοζόρτος, δεῦτερος μονάρχης ἐκ τῆς τρίτης δυναστείας, ἦν, ἰατρός.

Οἱ ἀρχαῖοι ἐπιστήμονες πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ κύρους τῶν ἐπειρῶντο νὰ περιβάλλωσι πάντοτε τὰς ἀνακαλύψεις τῶν διὰ μυστηρίωδους πέπλους καὶ διηγοῦντο ὅτι αἱ ἀνακαλύψεις αὗται ἐγέν-

οντο ὑπ' ἐκτάκτους ἐνίοτε δέ, μυθωστορικὰς περιστάσεις. Οὕτω π. χ. διηγοῦντο περὶ ἐνὸς περὶ ἱατρικῆς πραγματευομένου χειρογράφου ὅτι ἀνεκαλύφθη διὰ θαύματος, ἀπάσης τῆς χώρας διατελούσης ἐν παχυλῇ ἀμαθίᾳ. Τὸ χειρόγραφον τοῦτο φυλαττόμενον ἐν τῷ ναῷ τῆς θεᾶς Τεμπμοῦ εὐρέθη τῇ ἐπινεύσει τῆς θεᾶς κατὰ τινα πανσέληνον. Οἱ περὶ ἱατρικῆς πραγματευόμενοι πάπυροι τῆς Αἰγύπτου καθὼς καὶ τὰ ἱατρικὰ πονήματα τοῦ μεσαιῶνος περιλαμβάνουσι μετὰ τῶν πατροπαράδοτων μέσων πρὸς θεραπείαν, στήριζομένων κατὰ τι ἐπὶ τῆς πείρας τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει νὰ καταφρονῶμεν, πληθὺν μυστικῶν συνταγῶν βασιζομένων ἐπὶ παραδόξων ἀναλογιῶν καὶ διαφόρων μαγικῶν κανόνων καὶ ἐξορκισμῶν ἐλκόντων τὴν καταγωγὴν ἐκ τῆς πολιᾶς ἀρχαιότητος.

Ὁ σημαντικώτατος τῶν περὶ ἱατρικῆς πραγματευομένων παπύρων ἀναμφιβόλως εἶναι ὁ ὑπὸ τοῦ Ἐμπερς τῷ 1872 ἀνευρεθείς. Οὗτος θαυμασιῶς διεσώθη καὶ ἕνεκα τοῦ πλοῦτου τοῦ περιεχομένου τὴν πρώτην θέσιν δέον νὰ καταλάβῃ μετὰ τῶν γραπτῶν μνημείων τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Οὗτος σύγκειται ἐξ ἑκατῶν ὀκτῶ σελίδων ἐκάστη τῶν ὁποίων περιλαμβάνει ἀπὸ εἴκοσι ἕως εἴκοσι δύο χιλιάδας σειρῶν. Ὁ πάπυρος οὗτος κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ἐμπερς, ἐγράφη τῷ 1553 ἢ τῷ 1550 πρὸ Χριστοῦ. Ὁ σπουδαῖος οὗτος πάπυρος πραγματεύεται οὐ μόνον περὶ φαρμάκων ἀλλὰ καὶ περὶ ἀσθενειῶν τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων, περὶ γυναικείων παθημάτων, ἀσθενειῶν τῶν ὀφθαλμῶν κτλ. ἐνὶ λόγῳ ὁ πάπυρος οὗτος παρίστησιν εἶδος τι ἀρχαίας ἱατρικῆς ἐγκυκλοπαιδείας. Οὗτος ἀποτελεῖται ἐκ πλήθους συντόμων πραγματειῶν ἐπι ἀρχαιστέρως καταγωγῆς ἢ αὐτῶς ὁ πάπυρος. Ἐν τῷ ἀριθμῷ τῶν χρησίμων κατὰ τὴν κατασκευὴν τῶν φαρμάκων ὕλικῶν καταλέγονται: κριθίνος οἶνος, μέλι, ἀσφαλτος, σῦκα, Αἰγυπτιακὰ κοκκύμηλα καὶ παντοσείδεις φυτικά καὶ μεταλλικὰ οὐσιαί.

Πολλὰ συνταγαὶ φέρουσι λίαν παράξενον χαρακτήρα καὶ μαρτυροῦσι περὶ τῆς γονίμου φαντασίας τῶν συνθεσάντων αὐτὰς ἰατρῶν ἐκείνης

ΑΠΟΘΗΚΗ ΑΠΟΙΚΙΑΚΩΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΚΑΠΕΡΩΝΗ

Ἐν Πειραιεῖ

Παραπλεύρως τῶν καταστημάτων Ἄντων Παπαλεονάρδου καὶ τοῦ Ζαχαροπλαστείου Κ. Οικονόμου, καὶ ὄπισθεν τῆς Βορειοδυτικῆς πλευρᾶς τῆς Ἀγορᾶς.

Ἐν τῷ ἄνω καταστήματι πωλοῦνται πάντα τὰ εἶδη τῶν ἀποικιακῶν εἰς τιμὰς ὠρισμένας τοῖς μετρητοῖς μὴ ἐπιδεχομένης συναγωνισμὸν.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΗΧΑΝΩΝ ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΣΙΓΓΕΡ καὶ ΝΑΙΤΑΛΙΓΓΕΡ

— ΕΝ ΝΑΥΠΛΙῳ —

Ἡλατεῖα Συντάγματος.

Ὁ κ. Ν. Γ. Σεμιδαλᾶς ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν καὶ ἀντιπροσωπεῖαν τοῦ ὑποκαταστήματος τῆς ἄνω ἐταιρίας ἐν Ναυπλίῳ. Παρέχει μηχανὰς ραπτικῆς, μὲ ἐβδομαδιαίας πληρωμᾶς ἐκ δραχ. τριῶν.

Μηχαναὶ δι' οἰκογενείας, ράπτας, μοδίστος καὶ ὑποδηματοποιούς.

Διδακτικὰ καὶ ἐπιθεωρήσεις ἐπὶ 55 ἔτη δωρεάν.

ΚΗΠΟΣ ΚΙΜΩΝΟΣ

ΕΝ ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΙΣ

Τὸ ἐξοχικὸν τοῦτο καφεῖον, τὸ δι' ἐξόχου γραφικῆς romantisme προικισθὲν ἐν τῇ Παγκοσμίᾳ ἐκθέσει τῆς φύσεως, παρέχει εἰς τοὺς ἐπισκεπτόμενους αὐτὸ καφὲν ἐκλεκτὸν, ὕδωρ ψυχρότατον καὶ παντοῖου εἶδους ποτὰ ἀναψυκτικά, γευστικώτατα καὶ ἀρωματικά.

ΚΑΣΣΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑΙ

Ἐν τῷ παρὰ τῷ σταθμῷ τοῦ Λαυρίου ἐπιπλοποιεῖω τοῦ κ. Ν. Τριανταφύλλου κατασκευάζονται κάσσαι τυπογραφικαὶ τελειόταται πρὸς δραχμὰς 20 τὸ ζεῦγος.

Σπεύσατε κύριοι Τυπογράφοι.

Ἐν τῷ Ραφεῖῳ τοῦ Π. Σταματάκη (ὁδὸς Ἀδριανοῦ ἀρ. 25) πωλοῦνται εἰς συγκαταβατικὰς τιμὰς σκελετοὶ καιουργεῖς χρήσιμοι πρὸς πάσας τὰς τέχνας.

ΕΝ Τῷ ΓΡΑΦΕῖῳ

ΤΗΣ ΑΣΤΡΑΦΗΣ

ἐκτελοῦνται κατὰ παραγγελίαν μεταφράσεις ἐκ τοῦ

Ρωσικοῦ, Γερμανικοῦ,

Ἀγγλικοῦ, Γαλλικοῦ καὶ

Τουρκικοῦ ἐπιμετρεῖα ἀμοιβῆ

ΕΝΟΔΟΧΕῖΟΝ Η ΝΕΑ ΓΑΜΜΑ ΕΝ ΝΑΥΠΛΙῳ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΟΡΦΑΝΙΔΟΥ

Τὸ ἄνωτέρω ἔνοδοχεῖον ἀνακαινισθὲν ἐσχάτως καὶ πλουτισθὲν δι' ὅλους καινοουργῶν ἐπιπέδων, ὄψεται εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ κατοικήσωσι. Πλήρη περιποιήσεων καὶ ἄρσαν προθυμίαν.

τῆς ἐποχῆς. Καὶ τί δὲν εἰσέρχονται εἰς τὰ στατικά φαρμάκων τινῶν! Κεφαλή καρκίνου, εἰς κόνιν τεθλασμένος ὄδους ἀγριοχοίρου, αἷμα σαυρῶν, ἔγκατα τῆς γαλῆς, κόπρος τοῦ κροκοδείλου καὶ διάφορα ἄλλαι οὐσαί. Τὸ μίγμα τοῦτο ἔθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ὡς πανάκεια ποικιλομόρφων ἀσθενειῶν. Ἄλλ' ἐκτὸς τούτων τῶν φανταστικῶν μέσων, ἐν τῇ θεραπευτικῇ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων ἀπαντῶσι καὶ τοιαῦτα φάρμακα ἅτινα μέχρι τῆς σήμερον εἶναι ἐν χρήσει, ὡς ἡ ἀλόη, τὸ γλυκάνισον, ὁ κρόκος, τὸ ὄπιον κτλ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων μεταχειριζομένων μεταλλικῶν οὐσιῶν δὲν εἶναι μέγας. Ἐν τῷ παύρῳ μνημονεύεται μόνον ὁ χαλκὸς μετὰ τοῦ μολύβδου καὶ τοῦ ὑδραργύρου, ἐν τούτοις ὁ Μπερτελὸν ἀναφέρει ὅτι, ὡς ἐξάγει ἐκ τινῶν δεδομένων, ἦν γνωστὴ εἰς τοὺς ἀρχαίους Αἰγυπτίους ἡ θεραπευτικὴ δύναμις τοῦ θαλασσίου ἁλατος καὶ τοῦ νάτρου.

Ἀξιόλογον θέσιν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἰατρικῇ τῶν Αἰγυπτίων κατέχουσι διάφορα εἶδῶν συμπαθητικὰ μέσα τὰ ὁποῖα καὶ τὴν σήμερον εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀπλοῖς. Περιέργον εἶναι ὅτι ἡ θεραπευτικὴ μέθοδος τοῦ Μπρόουν-Σέκαρ, ἥτις τοσοῦτον κρότον ἐποίησε πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐν τοῖς ἐπιστημονικοῖς συλλόγοις σύμπαντος τοῦ κόσμου ἦν ἐπίσης γνωστὴ εἰς τοὺς ἀρχαίους Αἰγυπτίους.

ΚΤΗΜΑΤΙΑΣ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

(Διήγημα)

ὑπὸ τοῦ διασήμεου Ρώσου συγγραφέως

ΚΟΜΗΤΟΣ ΛΕΟΝ. ΤΟΛΣΤΟΗ

(Μετὰφρασις ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ)

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 15.)

Ἦτο τρίτη ὥρα μετὰ μεσημβρίαν. Τὸ ψῦχος ἦν δέκα βαθμῶν, ὁ δὲ οὐρανὸς νεφελώδης καὶ ἰσχυρὸς ἀνεμὸς ἔπνεεν. Ἐν τῇ αὐτῇ ἐφαινετο ὁ καιρὸς ἡσυχος. Ἐν τούτοις ἐν τῇ ὁδῷ ἐγένετο ἐπαισθητὴ ἡ ἰσχυρὰ φορὰ τοῦ ἀνέμου ὅστις ἐκ τῆς στέγης τῆς παρακειμένης ἀποθήκης ἐσάρωνε τὴν χιόνα. Εὐθὺς ὡς ὁ Νικήτας ὠδήγησε τὸ ἑλκυσθρον εἰς τὸν πυλῶνα τῆς οἰκίας ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς κρατῶν σιγάρων εἰς τὸ στόμα καὶ φέρων βαρεῖαν γούναν περιεσφιγμένην διὰ ζώνης ἐξῆλθεν εἰς τὴν καλυφθεῖσαν ὑπὸ τῆς χιόνος θύ-

ραν καὶ ἔστη διορθῶνων ἐκατέρωθεν τὸ περιλάμιόν του καὶ ἀναστρέφων τὰ ἄκρα τῆς γούνας ὅπως φθαροῦσιν ὑπὸ τοῦ ἰδρώτος.

— Ἰδὲ τὸ διαβολάκι πῶς ἐπρόφρασεν, εἶπεν οὗτος ἰδὼν τὸν υἱὸν του καθήμενον ἐν τῷ ἐλκυσθρῷ καὶ τριῶν τοὺς λευκοὺς του ὀδόντας. Ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς ἦν εὐθυμὸς ἐκ τῆς βότκας τὴν ὁποίαν ἔπαιε μετὰ τῶν φίλων του καὶ πλεον τοῦ συνήθους ἦν εὐχαριστημένος δι' ὅσα ἐκέκτητο καὶ δι' ὅτι ἐπρακτεν. Ἡ σύζυγος τοῦ Βασιλείου Ἀνδρέεβιτς καλύψασα διὰ μεταξωτοῦ μανδηλίου τὴν κεφαλὴν τῆς κατὰ τρόπον ὥστε μόνον οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐφαινότο ἐξῆλθε νὰ προσπέμψῃ αὐτὸν καὶ ἔστη παρὰ τὴν θύραν.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπεν αὐτῇ, καλὸν θὰ ἦτο νὰ ἐλάμβανες καὶ τὸν Νικήταν.

— Ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς δὲν ἀπήντησεν ἀλλὰ μόνον ἔπτωσε.

— Ἐγὼ εἰς ἐπάνω σου χρήματα, ἐπανέλαβεν αὐτῇ μετὰ τῆς αὐτῆς συμπαθοῦς φωνῆς. Καὶ ὁ καιρὸς δὲν ἤλλαξε. Τῇ ἀληθείᾳ ὦ θεέ μου!

— Διατί; μήπως δὲν εἰξεύρω τὸν δρόμον, διατί χωρὶς ἄλλο πρέπει νὰ λάβω καὶ ὁδηγόν; ἐπρόφερε ταύτας τὰς λέξεις ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς δι' ἰδιαιτέρου ἀφυσίκου τόνου τῆς φωνῆς διὰ τοῦ ὁποίου συνήθως ὠμίλει μετὰ πολλῶν καὶ ἀγοραστῶν ἴσως καταθελγόμενος ἐκ ταύτης τῆς ἀπυγγελίας.

— Τῇ ἀληθείᾳ νὰ ἐλάμβανες ὁδηγόν. Πρὸς Θεοῦ! σὲ καθικετεύω, ἐπανέλαβεν ἡ σύζυγος του.

— Ἰδὲ πῶς ἐκόλλησεν αὐτῇ ὡς τὸ φύλλον τῆς δρυὸς ἐν τῷ λουτρῷ . . . αἶ, πῶς νὰ τὸν λάβω.

— Διατί; Βασίλειε Ἀνδρέεβιτς· εἶμαι ἔτοιμος μεθ' ἰλαρότητας εἶπεν ὁ Νικήτας. Μόνον ἀπόντος ἐμοῦ ποῖος θὰ δώσῃ τροφὴν εἰς τὰ ζῶα, προσέθηκεν οὗτος ἀποτε. νόμενος εἰς τὴν κυρίαν του.

— Ἐγὼ θὰ διατάξω εἰς τὸν Σέμενα, εἶπεν ἡ σύζυγος τοῦ Βασιλείου Ἀνδρέεβιτς.

— Αἶ, πῶς, νὰ υπάγωμεν; Βασίλειε Ἀνδρέεβιτς, εἶπεν ὁ Νικήτας ἀναμμένων.

— Ὡς φαίνεται, πρέπει νὰ σεβασθῶμεν τὴν γραίαν. Ἀφοῦ θὰ ἔλθῃς, πήγαινε, φόρεσε ἔνδυμα θερμότερον, εἶπεν ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς, μειδιῶν καὶ διὰ τοῦ δακτύλου δεικνύων τὴν κατεσχισμένην καὶ ρυπαρὰν γούναν τοῦ Νικήτου.

— Αἶ, ψυχὴ μου, ἐξέλθε, κράτησον τὸν ἵππον! ἐφώνησεν ὁ Νικήτας ἐν τῇ αὐτῇ εἰς τὸν σύζυγον τῆς μαγεύρου.

— Ἐγὼ μόνος μου, ἐγὼ θὰ τὸν κρατήσω! εἶπεν ὁ υἱὸς τοῦ Βασιλείου Ἀνδρέεβιτς ἐκβάλλων ἐκ τῶν θυλακίων του τὰς ἐρυθριασάσας ἐκ

τοῦ ψύχους μικρὰς χεῖρας του καὶ λαμβάνων τὰς ἡνίας,

— Μόνον μὴ ἀπασχολεῖσαι πολὺ περὶ τὸν στολισμὸν τοῦ ἐπνωφορίου σου, ὀγλίγωρα ἐλθέ, ἐφώνησεν ὁ Β. Ἀνδρέεβιτς εἰς τὸν Νικήταν.

— Παρευθὺς, μπάτσουσα (πάτερ) εἶπεν ὁ Νικήτας καὶ δρομαίως κινῶν τὰ παλαιοθέντα μαλλίνα ὑποδήματά του ἔτρεξεν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἐκείθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν ὑπηρετῶν.

— Αἶ, Ἀρίνουσα, δός μοι ὀγλίγωρα ἀπὸ τῆς θερμάστρας τὴν γούναν μου, πρέπει νὰ συνθεύσω τὸν κύριόν μου, εἶπεν ὁ Νικήτας ταχέως εἰσερχόμενος εἰς τὸ δωμάτιον καὶ λαμβάνων τὴν ζώνην του.

Ἡ μάγειρος ἀφοῦ ἐκοιμήθη μετὰ μισημέριαν ἤγειν ἐξυπνήσει καὶ ἠτοιμάζε τὸ σαμαθάρια διὰ τὸν σύζυγόν της. Αὕτη εὐθύμως ὑπεδέχθη τὸν Νικήταν καὶ βλέπουσα αὐτὸν σπεύδοντα παρευθὺς ἔτρεξεν, ἔλαβεν ἐκ τῆς θερμάστρας τὴν στεγνόνουσαν γούναν τοῦ Νικήτου καὶ τὴν ἴδωκεν.

— Ἀριστα καὶ ἀνέτως θὰ διασκεδάσῃς μετὰ τοῦ συζύγου σου, εἶπεν ὁ Νικήτας, ὅστις πάντοτε ἀπέτεινε φιλοφρόνους λέξεις πρὸς αὐτὴν ὅσας διέμενε μετ' αὐτῆς κατὰ μόνας. Περιζώσας διὰ τῆς μαλλίνης ζώνης τὴν γούναν του ἐσφιξε ὅσον ἠδύνατο τὰ ἐνδύματά του.

— Ἰδοῦ, τοιουτοτρόπως, εἶπεν ὁ Νικήτας, ἀποτεινόμενος οὐχὶ πλέον εἰς τὴν μάγειρον ἀλλ' εἰς τὴν ζώνην του τῆς ὁποίας τὰ ἄκρα ἐπιμελῶς ἔδεξε. Τοιουτοτρόπως δὲν θὰ πέσης. Εἶτα λαβὼν τὰ χονδρὰ δερμάτινα χειρόκτιά του εἶπε: Ἦώρα εἶνε καλὰ.

— Ἐπρεπε, ὦ Στεπάνιτς, εἶπεν ἡ μάγειρος νὰ σφίξῃς καλῶς τὰ ὑποδήματά σου καὶ νὰ τυλίξῃς τοὺς πόδας σου ἐπιμελῶς διότι τὰ ὑποδήματά σου εἶνε παλαιὰ,

— Ὁ Νικήτας ἔστη ὡς νὰ ἐνεθυμήθη τι.

— Ἐπρεπεν . . . ἀλλὰ θὰ διέλθω καὶ οὕτω, δὲν εἶνε μακρὰν. Εἶτα δρομαίως ἀπεμακρύνθη τῆς αὐτῆς.

— Δὲν θὰ κρούσῃς Νικητούσκα; εἶπεν ἡ κυρία του ὅτε οὗτος ἐπλησίασεν εἰς τὸ ἑλκυσθρον.

— Ποῦ εἶνε τὸ ψῦχος, εἶνε ζέστη, ἀπήντησεν ὁ Νικήτας θέτων τὴν ἐν τῷ ἐλκυσθρῷ ἄχρον κατὰ τρόπον ὥστε νὰ καλύπτονται δι' αὐτοῦ οἱ πόδες του.

— Ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς εἰσελθὼν ἐν τῷ ἐλκυσθρῷ κατέλαβε διὰ τῆς ράχους του κεκαλυμμένης διὰ δύο διφθερῶν τὸ ὄπισθεν μέρος αὐτοῦ καὶ λαβὼν εἰς τὰς χεῖρας του τὰς ἡνίας, ὠδήγει τὸν ἵππον. Ὁ Νικήτας ἐκάθησεν ἐντὸς τοῦ ἐλκυσθρου καὶ ἐκρέμασε τὸν ἕνα του πόδα.

— Ὁ ἵππος σφριγῶν ἔσυρε τὸ ἑλκυσθρον καὶ μετὰ ταχέως βήματός· ἐβάδιζεν ἐπὶ τῆς χιόνος.

— Σὺ ποῦ ἐκρύφθης; δὲς ἐδῶ τὴν μάστιγα, Νικήτα, ἐφώνησεν ὁ Βασίλειος Ἀνδρέεβιτς παρατηρήσας ὅτι ὁ υἱὸς του εἶχε κρυφθῆ ὑπὸ τὸ ἐδώλιον τοῦ ἀμαξηλάτου, θὰ σοὶ δεῖξω. Πήγαινε ταχέως εἰς τὴν μητέρα σου σούτκιν σὶν (κυνὸς υἱέ).

Τὸ παιδίον ἐπήδησεν ἐκ τοῦ ἐλκυσθρου, ὁ δὲ ἵππος ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του.

(ἀκολουθεῖ)

Ο ΑΡΓΥΡΟΣ

Αἱ διακυμάνσεις ἐπὶ τῆς ἀξίως τοῦ ἀργύρου, αἵτινες ὑπῆρξαν κύριον θέμα συζητήσεων καὶ συνελούτων ἀτελευτήτων, ἀρχαίῶθεν ἐκίνησαν τὸ ἐνδιαφέρον πάντων τῶν ἐθνῶν τῆς ὑψηλίου. Καὶ μολονότι ὑπετιμήθη καὶ ἀνετιμήθη πολλάκις, οὐδέποτε ὁ συναγωνισμὸς τοῦ μετάλλου τούτου πρὸς τὸν χρυσὸν ὡς μέσον κυκλοφορίας ἔπαυεν ἢ θὰ παύτηποτε. Ὁ Σολομὸν ἦτο ὁ πρῶτος, ὅστις ὑπεβίβασε τὴν ἀξίαν του, διότι ἐνεκα τῆς πληθώρας τοῦ ἀργύρου εἰς Ἱερουσαλήμ, ἔνθα τόσος ἀργυρὸς εἶχεν εἰσέλθῃ, ὅσοι χάλικες εἰς τὰς ὁδοὺς, δὲν ἐδέχετο πληρωμὰς ἢ μόνον εἰς χρυσόν· ἐξ ἄλλου ὅμως ὁ Ἰωσήφ ἀπέπειε τὰ χρῆματά του εἰς ἀργυρον. Ἡ πληθώρα τοῦ ἀργύρου κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀποδίδεται εἰς τὰ μεταλλεῖα τῆς Ἰσπανίας, ὁπόθεν οἱ Φοίνικες μετέφερον αὐτὸν εἰς μεγάλας ποσότητας. Ὅτι ἐν Ἰσπανίᾳ ὁ ἀργυρὸς ἦτον ἀφθονος, γίνεται δῆλον καὶ ἐκ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων, οἵτινες ἀναφέρουσιν ὅτι οἱ Ἕλληνες, ὅτε πρῶτον ἐπλευσαν εἰς Ἰσπανίαν, ἐπανήλθον ἐκείθεν ἔχοντες ἀγκύρας καὶ ἄλλα ἀντικείμενα ἐξ ἀργύρου κατεσκευασμένα. Κατὰ τὸν Ἰων αἰῶνα π. Χ. τὰ μεταλλεῖα τῆς Ἰσπανίας ἤρχισαν νὰ ἐξαντλῶνται καὶ ἐκ νέου ὁ ἀργυρὸς ἀνέλαβεν ἐν μέρει τὴν προτέραν θέσιν του.

Τὰ πρῶτα νομίσματα ἦσαν τεμάχια χρυσοῦ ἐπὶ τῶν ὁποίων τὸ βῆρος ἐσημειοῦτο δι' ἐπισήμου τινὸς σφραγίδος. Κατὰ τὸ 700ὸν ἔτος π. Χ., ἐκόπησαν τὰ πρῶτα νομίσματα, ἐν δὲ τῷ Βραττανικῷ μουσεῖῳ ὑπάρχει στατήρ τῆς Βαβυλωνῶν ἐκ μίγματος χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, νόμισμα ὅπερ θεωρεῖται τὸ ἀρχαιότατον νῦν ὑπάρχον. Ὁ ἀργυρὸς ἦτο ἐπὶ καιρὸν τὸ ἐν κυκλοφορίᾳ μέταλλον ἐν Ἑλλάδι, ἀλλ' ἐπὶ τέλος οἱ ἀρχαῖοι τὸν ἀπέριψαν καὶ παρεδέχθησαν τὸν χρυσὸν ὡς βῆσιν. Τὰ ἀρχαῖα νομίσματα τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου εἶνε μέχρι σήμερον πρότυπα τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς νομισμα-

τικῆς τέχνης. Ἐν Ρώμῃ τὰ ἀρχαιότατα νομίσματα ἦσαν ἐξ ὀρειχάλκου, κατόπιν δὲ ἐξ ἀργύρου ὅτε δὲ οὗτος ἦν ἐν ἀφθονίᾳ, οἱ Ρωμαῖοι Ἀυτοκράτορες παρέλαβον ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ Μικρασίας τὸν χρυτὸν ὡς βᾶσιν. Ἐν Ρώμῃ ὁ ἀργυρὸς ὑπέστη τὰς μεγαλειτέρας ὑποτιμήσεις πρὸ πάντων μετὰ τὰς νίκας τοῦ Καίσαρος, ὅτε ἡ ἀξία τῶν γαιῶν ἐδιπλασιάσθη καὶ ἐτριπλασιάσθη, ὁ δὲ ἀργυρὸς, ὃν οἱ λεγεῶνες τοῦ Καίσαρος ἔφερον εἰς μεγάλας ποσότητας, ὑπερετιμήθη ἀναλόγως. Κατὰ τὴν αὐτοκρατορίαν τοῦ Αὐγούστου, ἡ ἀξία τοῦ ἀργύρου παραβιλλομένη πρὸς τὸν χρυσὸν ἦτο ὡς 1 πρὸς 10 εἰς βᾶρος.

Κατὰ τὸν μεσαιῶνα ὁ ἀργυρὸς ὑπερετιμήθη καὶ ἔφθασε σχεδὸν εἰς τὴν αὐτὴν ἀξίαν τοῦ χρυσοῦ. Ἐπὶ τῆς βασιλείας Ριχάρδου τοῦ Α' τέσσαρα σελλήνια ἐν Ἀγγλίᾳ ἦτο ἡ τιμὴ ἐνός βοῦς ἢ ἀροτριῶντος ἵππου, δέκα δὲ πέντε δηλ. εἰκοσιν ἑκατοστά τοῦ ταλλήρου ἡ ἀξία προβάτου κατόπιν ὅμως τῆς κατακτιήσεως τοῦ Μεξικικοῦ καὶ Περούβιας, ὁ ἀργυρὸς ὑπετιμήθη ἐκ νέου, ἡ δὲ ἀξία τῆς γῆς καὶ τῶν ἡμερομισθίων κῆρυσεν. Ἡ προαγωγή ὅμως τοῦ ἐμπορίου καὶ τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας, ἔλαβαν αἰσθητὴν τὴν ἀνάγκην ἀσφαλτοῦς νομίσματος διὰ τὰς συναλλαγὰς. Ἀργυρὸς καὶ χρυσὸς ἐξηκολούθησαν νὰ εἶνε ὡς μέσα νομισματικῆς βᾶσεως μετὰ ἀνάλογον διαφορὰν εἰς τὴν τιμὴν τοῦ ἐνός πρὸς τὸ ἄλλο, διαφορὰ, ἣτις δὲν ὑπέστη μεγάλας ἀλλαγὰς, ἕως ὅτου τὰ ὄρυχεῖα τῶν δυτικῶν Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοῦ Μεξικικοῦ κατέκλυσαν τὸν Νέον Κόσμον, ὡς ἄλλοτε ἡ Ἰσπανία μετὰ ἀφθονον ἀργύρου καὶ ὡς ἐκ τούτου κατῆλθεν ἐκ νέου ἡ ἀξία αὐτοῦ εἰς τὴν σημερινὴν εὐτελῆ τιμὴν.

Ὁ ἀργυρὸς θὰ εἶνε πάντοτε τὸ ἐπικυρικὸν νόμισμα τοῦ χρυσοῦ, οὐδενὸς ἄλλου μετάλλου δυναμένου νὰ καθέξῃ τὴν θέσιν αὐτοῦ. Τὰ ὄρυχεῖα τῆς Ἀμερικῆς πιθανὸν νὰ ἐξαντληθῶσιν ὡς τὰ τῆς Ἰσπανίας καὶ τὸ λευκὸν μέταλλον τοῦ Μεξικῆς τοῦ Σολομώντος πιθανὸν νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν, ἅμα κατασιῆ ἤττον ἀφθονον.

Οἱ Φοίνικες τόσον πολὺν ἀργυρὸν εἶχον, ὥστε καὶ τὰς ἀγγύρας τῶν πλοίων εἶχον ἐξ ἀργύρου. Καὶ οἱ Ἰσπανοὶ μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς ὑπὸ τοῦ Κολόμβου τόσον πολὺν ἀργυρὸν εἶχον, ὥστε καὶ τὰς αὐτὰς τῶν οἰκιῶν ἀντὶ μαρμάρων ἐπέστρωσαν δι' ἀργύρου.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Ἡ Γεωργία εἶνε τόσον ἀρχαία, ὅσον ἀρχαῖος εἶναι ὁ κόσμος. Ἡ Ἀγία γραφὴ διδάσκει ὅτι ὁ Κάϊν, ὁ πρωτότοκος υἱὸς τοῦ πρωτοπλάστου Ἀ-

δάμ καὶ τῆς Εὐας, ἦτο καλλιεργητῆς τῆς γῆς, καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἄβελ ἦτο ποιμὴν προβάτων.

Οἱ δὲ πατριάρχαι Ἄβραμ, Ἰακώβ καὶ οἱ ἄλλοι ἦσαν ποιμένες καὶ καλλιεργηταὶ τῆς γῆς.

Τὸ ἀρχαιότερον ἔθνος τοῦ πολιτισμοῦ εἶνε τὸ τῶν Αἰγυπτίων. Οὗτοι ἐμόρφωσαν καὶ ἐπιστήμας καὶ τέχνας καὶ γεωργίαν. Οὗτοι ἐπενόησαν τὴν καλλιέργειαν τῆς Γῆς, οὗτοι ἐφεύρον τὸ ἄροτρον, τὸ σπάρσιμον, τὴν φυτουργίαν, τὸ κλάδευμα, τὸν ἐμβολιασμόν, τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου, τὴν οἶνοποιίαν, κλπ.

Παρὰ τῶν Αἰγυπτίων ἐδιδάχθησαν τὴν Γεωργίαν καὶ τ' ἄλλα ἔθνη τοῦ κόσμου, οἱ Ἰνδοί, οἱ Ἀσσύριοι, οἱ Μῆδοι, οἱ Πέρσαι κλπ. οὗτω κατ' ὀλίγον ἡ γεωργία ἐτελειοποιήθη μέγαν. Παρ' ἅπασιν τοῖς ἀρχαίοις ἔθνεσι ἡ Γεωργία μέγαν ἐτιμᾶτο, καὶ ἕκαστος ὤφειλε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον νὰ ἦνε καὶ γεωργός· οὗτε αὐτοὶ οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ αὐτοκράτορες ἐξῆρδοντο. Ὁ Ξενοφῶν ἱστορεῖ, ὅτι ὅτε ὁ Λύσανδρος μετέβη εἰς Περσίαν ὡς ἀπεσταλμένος παρὰ τῶν συμμάχων Ἑλλήνων καὶ ἐπεσκέφη τὸν Κύρον τὸν νεώτερον εἰς τὰς Σάρδεις, ἔτυχε παρὰ τοῦ μεγάλου τούτου Βασιλέως μεγάλην ὑποδοχῆν, ὁ ὁποῖος σὺν ταῖς ἄλλοις περιποιήσεσιν, ὠδήγησε τοῦτον εἰς τοὺς βασιλικοὺς ἀγρούς, ἵνα τῷ δείξῃ τὴν ὠριότητά τῶν διαφόρων φυτῶν, τὴν κανονικὴν σειρὰν τούτων καὶ διάφορα δένδρα, τὰ ὁποῖα ἐπεσκίαζον τοὺς βασιλικοὺς περιπάτους. Ὁ Σπαρτιάτης στρατηγὸς ἰδὼν τὴν λαμπρότητα τῶν φυτῶν, καὶ ἀληθῶς θαυμάζων τὴν ὠριότητά ταύτην τῆς φυτουργίας· **θαυμάζω εἶπεν ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος διερρῦθησε ταῦτα πάντα.** Ὁ Κύρος κολακευθεὶς ἐκ τῶν λόγων τούτων εἶπεν, **ἐγὼ, ὁ Λύσανδρε, ἐσχεδιάσα ταῦτα πάντα καὶ πολλὰ τούτων ἐφύτευσα διὰ τῶν ἰδίων μου χειρῶν.**

Ὁ δὲ Λύσανδρος ἐκπλαγεὶς ἐκ τῶν λόγων τούτων, ἔτεινε τὰς χειρὰς του, καὶ λαβὼν τὰς χειρὰς τοῦ μεγάλου τούτου καὶ ἀξίου ὄντος Βασιλέως, ἐξέφώνησε. **Σὺ, ὁ Κύρε, ἐφύτευσας τὰ δένδρα διὰ τῶν ἰδίων σου χειρῶν; Ναὶ μὰ τὸν Οὐρανόν, ἐπανελάθειν ὁ Κύρος.** Ὁ Λύσανδρος τότε λαβὼν αὖθις τὰς χειρὰς τοῦ ἐναρέτου τούτου Βασιλέως, καὶ σφίγγας αὐτὰς εὐλαβῶς εἶπε. **«Δεκαὶ ὡς, ὁ Κύρε, εὐδαιμονεῖς»**· ἔλεγε δὲ ὁ ὄντως μέγαν εὐτοῦ βασιλεύς, ὅτι δὲν δειπνεῖ ποτὲ, ἂν δὲν ἰδῶσθαι ἐκ πολεμικῶν ἢ γεωργικῶν ἐργασίῶν!

Ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς πρέπει νὰ γίνηται τοιαύτη, ὥστε νὰ παράγῃ εἰς τὸν καλλιεργητὴν τὰ τῆς τροφῆς του, τὰ ἔξοδα τῆς καλλιε-

ργείας, τὰ τῶν φόρων, καὶ τὰς ἄλλας δαπάνας πρὸς τὰς τοῦ βίου ἀνάγκας. Ὅθεν τὸ καλλιεργεῖν προῖον μὴ καταναλισκόμενον εἶναι παράλογον.

Ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς εἶνε βιομηχανία. Ἐὰν κακῶς διευθύνηται, παράγει ὀλίγα καὶ ἀνεπαρκῆ, ἐὰν καλῶς μετὰ ἐπιμελείας καὶ φρονήσεως, παράγει ἀσφαλιστέρας ὠφελείας παρὰ πᾶσαν ἄλλην βιομηχανίαν.

Ἡ πρώτη λοιπὸν τέχνη, τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος ἐπενόησεν εἶνε ἡ Γεωργία, ἣτις καὶ **Γεωργικὴ** καλεῖται. Ἡ ἀνάγκη τῆς τροφῆς ὠδήγησε τὸν ἄνθρωπον νὰ περιποιηθῇ καὶ νὰ φυλάξῃ τὰ δένδρα ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων τοὺς καρποὺς μετεχειρίζετο πρὸς τροφήν. Ἐκ τῆς παρατηρήσεως ὅτι οἱ καρποὶ οὗτοι μένοντες ἐν τῇ γῇ βλαστάνουσι, γίνονται δένδρα καὶ καρποφοροῦσιν, ὠδήγηθη πρὸς τὴν φυτουργίαν. Ἡ ἄρχα τῶν ζώων, διὰ τοῦ κρέατος τῶν ὁποίων ἐτρέφετο, καὶ τὸ ἐπίπονον καὶ ἐπικίνδυνον αὐτῆς ἡνάγκασεν αὐτὸν νὰ διατηρήσῃ παρ' αὐτῷ ζῷον τοιαῦτα, νὰ τὰ ἡμερώσῃ, ἵνα ἀποπαιτερον ἀπολαμβάνῃ τὸ πρὸς τροφήν του κρέας, καὶ τὰ γάλα αὐτῶν, ἔπρεπεν ὅμως νὰ ἔχῃ ἐκτάσεις γαιῶν, ὅπως διατρέψῃ ταῦτα, καὶ μὴ ἐνοχληθῆται παρ' ἄλλων, ἐντεῦθεν ἀρχετο ἡ **κτηματῆς**. Ἴνα δὲ ἕκαστος διατηρῇ ἀβλαβῆ τὴν ἰδιοκτησίαν του ἐγένοντο συμφωνίαι καὶ συνθήκαι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων πρὸς σεβασμόν τῆς ἰδιοκτησίας, καὶ ὑπεράσπισιν ταύτης κατὰ ξένων ἐπιδρομῶν ἐντεῦθεν οἱ πρῶτοι νόμοι κατὰ τῶν ἐπιθέσεων.

Ἡ πρόοδος τῆς γεωργίας συμβαθίζει μετὰ τῆς προόδου τοῦ πολιτισμοῦ τῆς κοινωνίας. Ὅπου μέγαν ὁ πολιτισμὸς ἐκεῖ καὶ ἡ γεωργία μέγαν εἶνε ἀνεπτυγμένη. Τὰ ἀντικείμενα ὅμως τῆς γεωργίας εἰσὶν ἀναλόγως μετὰ τὸ κλίμα καὶ μετὰ τὰς ἀνάγκας τῶν κατοίκων.

Οἱ Αἰγύπτιοι φέροντες εἰς τοὺς Ἕλληνας τὸν πολιτισμόν πρῶτοι ἐδίδιχον ἐν Ἑλλάδι τὴν γεωργίαν, ὁ Κέκρωψ ἐδίδαξε τὴν καλλιέργειαν τῶν δημητριακῶν καρπῶν, ὁ δὲ Τριπόλεμος ἔδειξε τὴν χρῆσιν τοῦ ἀρότρου, καὶ τὴν κατασκευὴν τοῦ ἄρτου εἰς τοὺς βαλκανοφάγους Ἀρκάδας.

Οἱ Ἕλληνας, ὡς πάντα ἐτελειοποίησαν ὅσα παρέλαβον παρὰ τῶν Αἰγυπτίων, Φοινίκων, Ἰν-

δῶν, κλπ. οὕτως ἐτελειοποιήσαν καὶ τὴν Γεωργίαν.

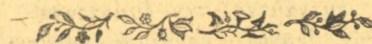
Παρ' Ὀμηρῶ ἡ λέξις γεωργός καὶ γεωργία δὲν ἀναφέρεται. Ἡ καλλιέργεια ὅμως τοῦ σίτου, τῆς κριθῆς, τῆς ὀλύρας ἢ ζειᾶς, τῶν ἐρεθίνθων καὶ τῶν κυμάτων ἐγένετο καλῶς, οἱ πίτοι, αἱ φικαὶ καὶ ἄλλα ὄσπρια δὲν ἀναφέρονται.

Ὁ δὲ Ἡσίοδος εἰς τὰ ἔργα καὶ ἡμέτερι διδάσκει πολλὰ γεωργικά, ἐξ ὧν δῆλον γίνεται ὅτι καὶ τότε οὐ σμικρὰ πρόοδος τῆς γεωργικῆς ὑπῆρχεν. Ὁ Ἡσίοδος περιγράφει τὴν κατασκευὴν γεωργικῶν ἐργαλείων, τὴν κατασκευὴν χειρμαξίων γεωργικῶν, τὰς ἐποχὰς τῆς καλλιέργειας, τὴν ἐπήρειαν τῶν οὐρανίων σωματίων ἐπὶ τῶν προϊόντων, κλπ.

Οἱ Ἕλληνας διὰ τῆς προόδου τῆς Γεωργίας κατέστησαν τὸ πετρωδὲς ἔδαφος αὐτῶν παραγωγὸν πρὸς διατροφήν ἑκατομμυρίων κατοίκων.

Ἡ γεωργία ἐτελειοποιήθη ἐτι μᾶλλον ἐπὶ Ρωμαίων. Παραλαβόντες οὗτοι κτύτην παρὰ τῶν Ἑλλήνων, καὶ μαθόντες πᾶν τὸ χρήσιμον ἐκ πάντων τῶν τότε ἐθνῶν τῆς οἰκουμένης, ἅπερ εἶχον κατακτήσει, ἀνέπτυξαν καὶ ἐτελειοποίησαν ἐτι μᾶλλον τὴν γεωργίαν, ὅσον ἴσως εἰσέτι δὲν ἀφίχθη ἡ νεωτέρα. Οἱ Ρωμαῖοι ἀναγνωρίζαντες ὅτι ἡ γεωργία εἶναι ἀναπόσπαστος ἐκ τῆς εὐζωίας τῶν ἀνθρώπων. ἐξησφάλισαν δι' αὐστηροτάτων νόμων τὴν ἰδιοκτησίαν (ὁὐδεὶς ἠδύνατο νὰ βόσκη τὰ κτήνη του εἰς τὸ κτήμα ἄλλου. Ὅστις μετέθειε τὰ σύνορα τῆς ἰδιοκτησίας ἐφρονεῦτο ἀπονεῖ παρὰ τοῦ ἀδικουμένου. Ἀπηγορεύετο ὅστις ἔθετε πῦρ εἰς τὰ γεννήματα. Ἐμαστιγοῦτο δεινῶς ὁ νυκτοκλέπτης κλπ. Ἐν γένει ἡ γεωργία ἐτιμᾶτο τότε μέγαν. Εἰς τὸν στρατὸν ἦσαν δεκτοὶ μόνον οἱ ἰδιοκτῆται γαιῶν. Πρὸς ἔκφρασιν τῆς ἀγάπης εἰς τὰ τῆς Γεωργίας τὰ κύρια ὀνόματα εἶχον ἐκ τῶν ὄσπριων, οἶον Λαντίλιος (φακάς), Φάβιος (Κυάμιος), Κικέρων (πίσιος) κτλ.

Ἡ παρὰ τοῖς Ρωμαίοις πρόοδος τῆς Γεωργίας ἐγένετο ἐπὶ δημοκρατίας, ὅτε τὰ ἤθη ἦσαν αὐστηρά. Ἐπὶ αὐτοκρατορίας ὅμως εἰσαχθείσης τῆς πολιτείας καὶ τῆς ἠθικῆς διαφθορᾶς, ἤρξατο καὶ ἡ γεωργία νὰ μαραινῆται, καὶ ἔκτοτε κατ' ὀλίγον ἡ τροφὸς αὐτῆς τῆς κοινωνίας ἀπεξηράνθη ἐν Εὐρώπῃ, καὶ μόνον τὰ ἀπλούστερα μέρη διετηρήθησαν λιαν ἐπιπολαίως.

Ο ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ

Γ Α Μ Θ Σ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 15)

— Νομίζετε ὅτι ἤμπορεῖ νὰ γείνη ἀλλέως; Λέγετε, γνωρίζετε κἀνὲν μέσον νὰ ὑποχρεωθῆ ὁ πατήρ μου ν' ἀλλάξῃ γνώμην, νὰ θελήσῃ νὰ διαλύσῃ τὸ συνοικέσιον τοῦτο; λέγετε, γνωρίζετε κἀνὲν τοιοῦτον μέσον;

— Ἴσως, ἀπεκρίθην παραδόξως ἀνασκιρτήσας.

— ὦ! λέγετε, λέγετε, εἶπεν ὀρμητικῶς· τί πρέπει νὰ κάμω;

Δύσκολος ἦτον τότε ἡ θέσις μου· ἤγγιζα εἰς τὸν σκοπὸν, ἀλλὰ τὸ δυσχερέστερον καὶ ὀλισθηρότερον βῆμα ἦτον τὸ τελευταῖον.

Ὅθεν ἐδίστασα νὰ προσφέρω τὸν ὀριστικὸν λόγον. Ἐπρεπεν ὥστὸσον νὰ λαλήσω, ὁ καιρὸς καὶ ἡ νεάνις μ' ἐβίαζαν. Ἐμελλὰ νὰ ὑπακούσω ὅταν παρ' ἐλπίδα ὁ πατήρ ἐξύπνησε, καὶ οὕτω διεκόπη, εἰς τὸ ὠραιότερόν της μέρος, ἡ σειρά τῆς ὀμιλίας μας. Τρίτην ἡδὴ φορὰν συνέβαινε τὸ τοιοῦτο, καθὼς εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τινῶν ἐπιφυλλίδων, αἵτινες παύουν ὅταν πάλλοντες περιμένωμεν τοῦ δράματος τὴν λύσιν, καὶ μᾶς παραπέμπουν ἀνηλεῶς εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον. Καὶ ὁμως νύχαριστήθην σχεδὸν διὰ τὴν ἀκαιρὸν ταύτην διακοπὴν, ἥτις ἀπεμάκρυνε τὴν στιγμήν χωρὶς νὰ μεταβάλῃ τὴν θέσιν, ἂν μολαταῦτα δὲν τὴν ἐχειροτέρευε. Δυσανασχετοῦσα εἶδε τοῦτο ἡ νεάνις· δὲν ἦτον δυνατὸν νὰ κοιμηθῆ πέντε λεπτὰ ἀκόμη ὁ φίλυπος ἐκεῖνος! Ἄνθρωποι τινες εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ὅλα τὰ κάμνουν παράκαιρα.

Καὶ αὐτὴ μὲν ἔλαβε πάλιν εἰς χεῖρας τὰς ἐφημερίδας της, ἐγὼ δὲ ἐκόλλησα τὴν παρειάν μου εἰς τὸ ἔρσιμα τῆς ἀμάξης, καὶ ἐχαμήλωσα τὰ βλέφαρα, ὡς ἄνθρωπος ἐτοιμαζόμενος νὰ κοιμηθῆ. Διὰ τοῦ διπλοῦ τούτου στρατηγήματος καὶ τῆς ἐπιμόνου ἀφωνίας, ἠλπίζετο ὅτι καὶ ἐκεῖνος θὰ ἐπανελάμβανε τὴν μουσικὴν του. Ἄλλ' ἡ ἐλπίς μας ἐματαιώθη· ὁ φίλος εἶχε χορτάσει τὸν ὕπνον, καὶ φόβος ἦτον μήπως τὸ λοιπὸν τοῦ ταξιδίου ἐμελλε νὰ γείνη μὲ ἀνοικτοὺς ὀφθαλμούς.

Καιρὸς ἀστεϊσμοῦ δὲν ἦν· ἐπέκειτο ναυάγιον ἐντὸς τοῦ λιμένος.

Ὅλον τὸ δειλινὸν καὶ τὸ ἑσπέρας ἐμέναμεν προσδοκῶντες εὐτυχῆς τι περιστατικόν, ἱκανὸν νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ τοῦ ἴκουσίου τούτου Κερβερού.

Περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν ἐφθάσαμεν εἰς Λ... ὅπου ἔπρεπε νὰ δειπνήσωμεν.

Εἶχα φάγει πολλὰ ὀλίγον, ὡς ἐνθυμείσθε, καὶ ὁμολογῶ μὲ ἐντροπὴν μου ὅτι δὲν ἤμην ὀλωσδιόλου χωρὶς ὄρεξιν.

Ἐκάθησα εἰς τὴν τράπεζαν ἀπέναντι τῆς νεάνιδος, ἥτις ἰδοῦσά με ἐξεπλάγη. Καθὼς τὸ προλαβὸν γεῦμα, ἐνόμιζεν ἴσως ὅτι καὶ τότε θ' ἀφιέρωνα τὸν καιρὸν μου εἰς τὴν σύνταξιν νέας ἐπιστολῆς.

Εἶναι γνωστὴ ἡ προσφώνησις τοῦ δημάρχου ἐκεῖνου πρὸς τὸν Δ. Ἐρρίκον, προσφέροντος τὰς κλειδας τῆς πόλεως. «Μεγαλειότατε, δὲν ἐκάνονοβολήσαμεν διὰ τριάκοντα δύο αἰτίας· ἡ πρώτη εἶναι ὅτι μᾶς ἔλειπαν τὰ κανόνια». Ἐγὼ εἶχα δύο αἰτίας εἰς τὸ νὰ μὴ γράψω νέαν ἐπιστολήν· δηλαδὴ τριάκοντα ὀλιγότερον ἀπὸ τὰς τοῦ δημάρχου, πλὴν ἰσχυρὰς ἐπίσης. Ἡ πρώτη εἶνε, ὡς ἐν παρόδῳ τὸ ἀνεφερα, ὅτι μὲ εἶχε κυριεύσει πείνα διαβολικὴ· ἡ δευτέρα καὶ ὑψηλοτέρας τάξεως, ὅτι ἡ νέα αὕτη ἐπιστολὴ θὰ ἦτον ἀπλὴ ἐπανάληψις καὶ παράφρασις τῆς πρεσβυτέρας ἀδελφῆς της, καὶ ἐπομένως δὲν θὰ ἐπροχώρουν δι' αὐτῆς περισσότερον αἰ ὑποθέσεις μου· μάλιστα, ἦτον πιθανὸν καὶ νὰ ὀπισθοδρομήσουν.

Ἐπειτα, πότε ἐμελλε ν' ἀναγνωσθῆ ἡ δευτερότοκος αὕτη ἐπιστολή; τότε βεβαίως ὄχι, διότι ἦτον πλέον σκότος, καὶ θὰ ἐχάνοντο πέντε ἢ ἕξ ὥραι πολῦτιμοι· καὶ τὴν αὐγὴν ἀκόμη, ποῖος ἠγγυᾶτο ὅτι θὰ εὑρίσκεν ὡς ἐχθὲς καιρὸν ἡ νέα νὰ τὴν ἀναγνώσῃ, χωρὶς νὰ γεννηθῆ κίνδυνος μὴν ἰδῆ καὶ ὑποπτέυσῃ τι ὁ πατήρ της.

Ἐφαγα ὅσον ὀλιγότερον ἠδυνήθην, πάντοτε ὅμως πολὺ διὰ τὴν θέσιν μου. Ἄδεται ὅτι οἱ ἐρωτόληπτοι τρέφονται μὲ μόνον τὸν ἀέρα· εἰς τὴν παράδοξον ταύτην δίαίταν ἐγὼ ποτὲ δὲν ὑπεβλήθην, ἂν καὶ πολλάκις ἐρωτευθεῖς. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἔτρωγα διὰ νὰ ζῶ, δὲν ἔζων διὰ νὰ τρώω. Ἄλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανέλωμεν.

Ἄδυνατὸν νὰ λαλήσω μετὰ τῆς φίλης, ἔρριπτα πρὸς αὐτὴν συχνάκις τὰ ἐκφραστικὰ ἐκεῖνα βλέμματα, ὅσα οἱ παντὸς εἶδους συνένοχοι ἰεροκρυφίως ἀνταλλάσσουν· ἐκεῖνη δὲ, ὄχι μόνον δὲν τὰ ἀπέφρευεν, ἀλλὰ καὶ ἀνταπεκρίνετο μὲ ὅλην τὴν αὐθάδειαν τῆς ἀπονηρευτοῦ ἀθώότητος· διότι μ' ἐβλεπεν, ὄχι ὡς ἐραστὴν, ἀλλ' ὡς ἀντιπρόσωπον τῆς θείας Προνοίας. Εἰς τὰ βλέμματα αὐτῆς ἐν τούτοις διεκρίνοντο δυσαρέσκαιαι καὶ πείσμα· ἐνόησα ὅτι, ἂν καὶ μοῦ ἐπέστρεψε τὴν πρώτην ἐπιστολήν, ἐπερίμενε δευτέραν, καὶ ὠργίζετο κατ' ἐμοῦ διότι δὲν τὴν ἐμάντευσα. Ἄλλ' ὑπεκρίθην ὅτι μὲ διέφρευεν ἡ ἐκφρασις τῆς δυσαρέσκαιας ταύτης, ἡ τοῦλάχιστον ἡ αἰτία αὐτῆς καὶ ἐξηκολούθουν γενναίως τὸν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν πόλεμον ἐωσότου ἠναγκάσθην νὰ λύσωμεν τὴν πολυορκίαν.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἀνέβημεν εἰς τὴν ἀμαξαν.

Κατέλαβα πονηρῶς τὴν θέσιν μου πρῶτος, θέλων νὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἐκτείνω τὴν δεξιάν πρὸς τὴν ἐρασίμην συνοδοιπόρον μου. Ἀλλὰ τὴν εὐχαρίστησιν ταύτην ἐπέπρωτο νὰ τὴν ἀγοράσω ὀλίγον ἀκριβὰ· διότι ὁ κατὰ προσδοκίαν πενθερὸς μου, ἀναβὰς πρῶτος, ἐπάτησεν ἀνηλεῶς τὸν πόδα μου, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ μοῦ συντρίψῃ τοὺς δακτύλους. Ὑπέφερα δὲ σιωπῶν τὸ ἄλγος, φυλάττων τὴν εὐαγγελικὴν ἐντολήν τὴν λέγουσαν «ὅστις σὲ ραπίσει ἐπὶ τὴν δεξιάν σιαγόνα» (γράφε «ὅστις σὲ πατήσῃ ἐπὶ τὸν δεξιὸν πόδα») στρέψον αὐτῶ κτλ.) Ἡλθεν ἔπειτα ἡ σειρά τῆς νέας ἔτεινα τὴν χεῖρα, ἔθεσεν εὐτόλμως τὴν ἐδικήν της, καὶ ἐπήδησεν ὡς στρουθίον. Ἡ θέσις, ἡ ὥρα, τὸ σκότος μ' ἐσυγχώρουν νὰ θλίψω τοὺς πέντε λεπτοφυεῖς δακτύλους της, αἵτινες ἀνταπέδωκαν τότε θλίψιν διὰ θλίψεως. Τοῦτο καὶ μόνον ἔφθανε νὰ μοῦ ἀφαιρέσῃ τὸ λογικόν, ἂν ἔως τότε τὸ εἶχα σῶον. Τὴν στιγμήν ἐκεῖνην ὠρκίσθη ὄρκον φοικτότερον τοῦ τῆς στυγῆς, ὅτι ἡ νεάνις αὕτη, καὶ τὸν πατέρα της καὶ τὴν μητέρα της καὶ τοὺς συγγενεῖς της ὅλους μέχρι δωδεκάτου βαθμοῦ—καὶ τοῦ μνηστήρος της αὐτοῦ περιεχομένου πρὸ παντὸς ἄλλου—ἂν ἐμελλὰ νὰ φρονεύσω, δὲν θὰ ἐλάμβανεν ἄλλον παρ' ἐμὲ σύζυγον διὰ τὴν ἀπόκτησιν αὐτῆς ἤμην ἐπιδικτικὸς πάσης ἀφροσύνης, πάσης παρατόλμου ἐπιχειρήσεως, ἐν τιμῇ καὶ κατὰ γράμμα.

Ἐν τούτοις, ἐξάρωνα εἰς τὴν γωνίαν μου, ἀνυπομόνης καὶ ἀνησύχως παραμονεύων τὸν παχὺν συνοδοιπόρον μου. Τί δὲ ἐζήτουν τότε παρ' αὐτοῦ; Τίποτε δύσκολον, τίποτε ὀχληρὸν, τίποτε ἐπιβλαβές· τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ κοιμηθῆ ἐν ἀνέσει· νὰ κοιμηθῆ ὡς σκύμνος, νὰ κοιμηθῆ ὡς λέων, νὰ κοιμηθῆ τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου, καὶ ὅλας ἐνὶ λόγῳ τὰς περὶ ὕπνου παραδεχόμενας εὐφήμες φράσεις. Καὶ τῶντι ἡ ὥρα εἶχεν ἔλθει, καὶ τί ἄλλο καλῆτερον ἠδύνατο νὰ κάμῃ, ἀφοῦ ἡ συναναστροφή μας ἔως τότε δὲν τὸν ἐπροφύλαττεν ἀρκούντως ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τῆς ἀηθίας. Ἄλλ' αἰ πολλὰ προκαταβολαί τὰς ὁποίας γενναίως φερόμενος, ὁ Μορφεὺς τοῦ εἶχεν ἤδη δώσει, κατέστησαν προβληματικὸν ἂν εἶχέ τι νὰ λάβῃ πρὸς ἐξόφλησιν. Θὰ ἤρχετο λοιπὸν, ἢ δὲν θὰ ἤρχετο ὁ ὕπνος; That is the question, κατὰ τὸν Σεξπῆρον.

Ἡμίσεια ὥρα—ὥρα ἀπέραντος—παρῆλθεν ἐν μέσῳ τῶν φόβων τούτων. Ἐκινεῖτο καὶ ἐσυστρέφετο πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως, ὡς ἄνθρωπος ζητῶν τὴν καλῆτεραν πρὸς τὸν ὕπνον θέσιν· ἀλλὰ δὲν ἀπεκοιμάτο. Τὸ πρᾶγμα κατήντησεν ἀνυπόφορον· δὲν ἤξεύρω τί θὰ ἐγένετο, ἂν ἡ ἐλπίς δὲν μ' ἐκράτει εἰς ἀνησυχίαν καὶ

ὑπομονήν. Ἡκούσθη τέλος χασμούρισμα, ἱκανὸν ν' ἀναστήσῃ νεκρὸν· μετὰ δύο δευτέρα λεπτὰ νέον χασμούρισμα, καὶ μετ' ὀλίγον τρίτον. Ἡσαν τὰ τελευταῖα πυροβολήματα, πρὶν καταβιάσῃ τὴν σημαίαν. Ἐσκέφθη τότε ὅτι μῶλις μοῦ ἔμενε καιρὸς νὰ συλλογισθῶ τί ἔπρεπε νὰ εἰπῶ καὶ τί νὰ πράξω.

Τελοσπάντων, ἡ σημαία κατεβιάσθη, καὶ ὁ Μορφεὺς μᾶς ἀνήγγειλε, διὰ τοῦ σημείου τὸ ὀποῖον γνωρίζετε, ὅτι ἠδυνάμεθα ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ νὰ σκεφθῶμεν περὶ τῶν ἰδίων ἡμῶν ὑποθέσεων. Πρῶτη ἡ νεάνις ἔλυσε τὴν σιωπὴν.

— Τὸ λοιπὸν! κύριε, μοῦ εἶπε, πρὸ ὀλίγου ἤκουσα ἀπὸ τὸ στόμα σας λόγους ἐλπίδος· ἐφάνητε πεπεισμένος ὅτι ὑπάρχει μέσον ν' ἀποφύγω τὴν ἐπαπειλοῦσάν με τύχην. Ἄν οὕτως ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, λέγετε, ἐξηγήσατέ μου τί πρέπει νὰ κάμω, ποῖον μέσον ἔχω νὰ μεταχειρισθῶ.

— Ἀκούσατέ με προσεκτικῶς, κυρία μου, εἶπα μὲ φωνὴν σοβαρὰν καὶ ἐπίσημον, ἀκούσατέ με προσεκτικῶς, καὶ ὑποσχεθῆτέ μου νὰ μὴ τρομάξετε ἀπὸ τοὺς λόγους μου, ὅτι καὶ ἂν περιέχουν ἀπροσδόκητον. Ἡ θέσις ἀμφοτέρων ἡμῶν εἶνε τόσον ἀλλόκοτος, τόσον ἀνόμοιος μὲ τὰς συνήθεις τοῦ βίου ἐξεις, ὥστε δὲν ἀρμόζει παντάπασι νὰ ζυγίσετε ὅσα μέλλετε ν' ἀκούσετε μὲ τὴν καθημερινὴν πλάστιγγα. Πρὸ πάντων λοιπὸν πρέπει νὰ μὲ βεβαιώσετε ὅτι αἰσθάνεσθε διάθεσιν νὰ ἔχετε πρὸς ἐμὲ ἐμπιστοσύνην πλήρη, τῆς ὁποίας εἶνε μάρτυς ὁ Θεὸς ὅτι δὲν θὰ καταχρασθῶ· πρέπει νὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε ὅτι θὰ μὲ ἀκούσητε μέχρι τέλους χωρὶς νὰ μὲ διακόψετε· ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦτον, θὰ λαλήσω· ἀλλ' ὑπὸ μόνον τὸν ὄρον τοῦτον. Συναινεῖτε;

— Τὸ ὑπόσχομαι, κύριε, εἶπε μὲ φωνὴν ἐπαισθητῶς τρέμουσαν.

— Κυρία μου, ἠκολούθησα λαμβάνων τὴν χεῖρά της μὲ τοσαύτην κατασκευαστικὴν ἐπισιμότητα, ὥστε δὲν ἔδειξε κάμμίαν ἀντίστασιν· κυρία μου, εἶπαμεν λοιπὸν ὅτι ἔχετε πλήρη ἐμπιστοσύνην πρὸς ἐμὲ καὶ μὲ πιστεύετε ἄνθρωπον τίμιον· μόνη ἡ βεβαίωσις αὕτη ἦτον ἱκανὴ νὰ μὲ πείσῃ νὰ λύσω τὴν σιωπὴν, καὶ μολαταῦτα μὲ πολὺν ἀγῶνα τὸ ἀποφασίζω. Σᾶς εἶπα πρὸ ὀλίγου ὅτι, ἐπειδὴ ἡ ὑπανδρεία σας δὲν ἐξετελέσθη, εἴθε ἀκόμη, δόξα τῷ Θεῷ! εἰς καιρὸν νὰ εἰπῆτε ὄχι· ἀντετάξατε—καὶ κατὰ τοῦτο εἴχετε δίκαιον—τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατρὸς σας· διότι ὁ πατήρ σας, ἐπὶ τῇ προφάσει τῆς εὐδαιμονίας σας καὶ τοῦ μέλλοντός σας, θὰ νομίσῃ ὅτι ὀφείλει νὰ μεταχειρισθῆ τὴν βίαν, τὸν ἠθικὸν καταναγκασμὸν, εἰς τὸν ὁποῖον, ἐννοῶ, ἐπὶ τέλους θὰ ἐνδύσεται· εἰς τοῦτο λοιπὸν πρέπει ν' ἀντιπαραταχθῶμεν, καὶ τὸ μόνον ὄπλον ἴσως κατὰ τοιαύτης φοβε-

ρὰς ἐπιρροῆς εἶνε τὸ ὑλικὸς ἀδύνατον τῆς ὑποχωρήσεως . . . τῆς ὑπακοῆς, ἐν ἐνὶ λόγῳ.

Οἱ λόγοι μου ἐπεριτυλίσσοντο εἰς τόσας περικέφεις καὶ προφυλάξεις ρητορικῆς, ὥστε ἤμην ἐξ ἀνάγκης ἐντελῶς ἀκατανόητος.

Οἱ μεγάλοι καὶ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς, φωτιζόμενοι ἀπὸ τὴν λάμψιν τῶν ἀστέρων τῆς νυκτός, μ' ἐκύτταζαν ἀπορῶντες, ἐρωτῶντες σχεδὸν, καὶ ζητοῦντες ἐπὶ τῆς μορφῆς μου τὸ ἀπαραίτητον εἰς τοιοῦτο σκοτεινὸν προοίμιον σχόλιον. Ἠκολούθησα μὲ τὸν αὐτὸν τοῦ δισταγμοῦ καὶ τῆς ἀμυχανίας τόνον, εἰλικρινῶς ἐν τούτοις καὶ δισταζῶν καὶ ἀμυχανῶν.

— Ἀλλοίμονον! τὸ ὁμολογῶ, ἐν καὶ μόνον πράγμα δύναται νὰ σᾶς ἐνισχύσῃ εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ἀντιστάσεως, ὥστε νὰ μὴν ὑποχωρήσετε ἀπέναντι συμφωνίας ἤδη γενομένης, πραγμάτων βετικῶς καὶ τυπικῶς τετελεσμένων. Καὶ τὸ πρᾶγμα τοῦτο εἶνε τὸ αἰσθημα, τὸ ὁποῖον ἐπεισε καὶ ἐμὲ νὰ διαλύσω γάμον ἐπίσης ἐντελῶς καὶ θετικῶς συμφωνηθέντα . . . Εἰς τὴν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν μ' ἐδιείσατε νὰ λάβω ὀπίσω, σᾶς ἔλεγα κάπου ὅτι, ὅσον καὶ ἂν ἦναι ἀδύνατος, ὅσον εὐπειθής, ἢ νεᾶνις ἢ ἔργουτα τὸν ἔρωτα εἰς τὴν καρδίαν, ἔχει καὶ τὴν δύναμιν νὰ προστατεύῃ τὸν ἔρωτα τοῦτον καὶ νὰ δικτηρῇ αὐτόν. Θὰ ἐσώζεσθε ἂν εἴχατε ἔρωτα.

Ἡ νεᾶνις ἐκινήθη.

Ἠκολούθησα ἐπὶ τὸ μάλλον παλαινόμενος.

— Ναί! θὰ ἐσώζεσθε! διότι θὰ εὐρίσκετε εἰς τὸν ἑαυτὸν σας τὴν δύναμιν τῆς ἀντιπρακτικῆς κατὰ τῆς καταιγίδος· καὶ διότι ἀκόμη, ἂν ἔπρεπε νὰ παλαίσετε, δὲν θὰ ἐμένετε μόνη εἰς τὴν πάλιν. Ἄ! ἂν ἠσθάνεσθε ἔρωτα!

— Ἀλλὰ, κύριε, ἐτραύλισε μὲ τρέμουσαν φωνήν, καὶ τοῦτο ἂν ἦτον, δὲν θὰ ἐχρησίμευε τελευταῖον εἰς ἄλλο, εἰμὴ εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ τὴν θυσίαν ἀλγεινότεραν καὶ βεβαιοτέραν τὴν δυστυχίαν μου. Καὶ τοῦτο ἂν ἦτον, ὁ πατήρ μου δὲν ἔδωκε τὸν λόγον σου; ἢ ὑπανδρεία μου δὲν ἀπερασίθη ἀμεταθέτως; μήπως καὶ τότε θὰ ἤμην ἐλευθέρη;

— Ἀλλὰ τότε ἔφθανε νὰ ἐκτείνετε τὴν χεῖρα εἰς τὸν ἄνδρα τῆς καρδίας σας, καὶ νὰ τοῦ εἰπῆτε: «Σῶσέ με, εἶμαι ἐδική σου· εἰς σὲ ἀποκείται νὰ μὲ διατηρήσῃς διὰ τὸν ἑαυτὸν σου». Καὶ ἂν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτον ἀληθῶς ἅγιος τῆς εὐδαιμονίας σου, αὐτὸς θὰ ἐξησφάλιζε τὴν σωτηρίαν σας.

— Ἀλλὰ, κύριε, ἐπανελάθεν ἡ νεᾶνις, γνωρίζω τὸν πατέρα μου, καὶ εἶμαι θετικῶς πεπεισμένη ὅτι τίποτε εἰς τὸν κόσμον δὲν δύναται νὰ τὸν πείσῃ νὰ μεταβάλλῃ τὸν σκοπὸν σου.

— Ἄς εἶνε ὅσον θέλει ἐπίμονος, ὅταν ἐγὼ καθ' ὑπόθεσιν εὐτυχῆσω νὰ ἐλύσω τὴν ἀγάπην

σας . . . ὅταν μὲ πλήρη καὶ τελείαν ἐμπιστοσύνην ἀναθέσετε τὴν τύχην σας εἰς τὰς χεῖράς μου, ὁ πατήρ σας, θέλει δὲν θέλει, θὰ βικισθῇ νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν ἐκλογὴν σας.

— Καὶ πῶς θὰ ἐκάνετε; ἐτραύλισεν ἡ μικρὰ μὲ φωνὴν διακεκομμένην ἀπὸ τὴν συγκίνησιν καὶ τὸ προκείμενον τῶν ἐπομένων μου λόγων.

— Πῶς, κυρία μου! Ὑποθέτω ὅτι θὰ εἴχεν ἡ νέα εἰς ἐμὲ ἐμπιστοσύνην, εἶπα, πλήρη· διότι χωρὶς τὴν ἐμπιστοσύνην δὲν ὑπάρχει ἔρως· θὰ τῆς ἔλεγα· Σᾶς ἀγαπῶ καὶ δὲν τὸ ἀμφιβάλλετε· προτιμᾶτε νὰ γείνετε ἐδική μου ἢ τοῦ ἄλλου ἐκείνου τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζετε, καὶ χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζετε τὸν μισεῖτε; Ἄν οὕτως εἶνε, ἀφήσατε τὴν τύχην σας εἰς ἐμὲ, καὶ ποσῶς μὴ φοβῆσθε ἢ τιμῆ σας εἶνε τιμῆ μου, δὲν εἴσθε σύζυγός μου ἐνώπιον τοῦ Ὑψίστου; Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ· πρέπει καὶ ὁ νόμος καὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐπικυρώσουν τὴν ἐνωσίν μας. Ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν τὴν ἐκλογὴν τῶν μέσων, ἄς λάβωμεν τὸ μόνον εἰς τὴν διάθεσίν μας μένον· αἱ περιστάσεις καὶ τὸ μέλλον δὲν θὰ μᾶς ἀθώωσιν; Ἴππων λοιπὸν ἀνάγκην ἔχομεν καὶ ἀμάξης, ἐωσότου νὰ φθάσωμεν εἰς τὰ μεθόρια, χωρὶς νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ κανεὶς, χωρὶς νὰ ἐννοήσουν τὴν φυγὴν μας· τοῦτο δὲ εἶνε τόσον εὐκὸλον νὰ ἐκτελεσθῇ, ὥστε εἶνε ἀδύνατον ν' ἀποτύχη.

Ἄφου πετήσωμεν τὰ ξένα χάρματα ζητοῦμεν ἀπ' ἐκεῖ συγχωρησιν. Ἐὰν ἀποτέλεσμα τοῦ μέσου τούτου, εἰς τὸ ὁποῖον σατανικῶς καταφεύγομεν, δὲν εἶνε ἀμφίβολον. Τοῦ μέσου δὲ γνωστοῦ γενομένου, ἢ ὑπανδρεία σας μὲ τὸν ἄγνωστον ἐκείνον καὶ μισητὸν μνηστῆρα καθίσταται ἀδύνατος, τὸ συνοικέσιον ἀνατρέπεται ἀφεύκτως, ἢ δὲ ἐνωσίς μας προκλιεῖται ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀνάγκην. Καὶ ἔπειτα, ἂν ἡ μνηστῆ φέρῃ εἰς τὸν μνηστῆρα πλουσίαν προίκα, ὁ μνηστῆρ ἀφ' ἑτέρου ἠμπορεῖ, τὸ κάτω κάτω, καὶ χωρὶς νὰ τὴν καταδικάσῃ εἰς στερησεις καὶ ἔνδειαν, νὰ νυμφευθῇ τὴν κόρην χωρὶς τὴν προίκα.

Ἴδου, κυρία μου, τί θὰ ἔλεγα εἰς τὴν νεᾶν ἐκείνην ἥτις, ὅσον ἂν ἀπεστρέφετο τὸ προταθὲν μέσον, θὰ ἐπέθετο ὅτι ἂν ὑπῆρχε μέσον ἄλλο τεκτικώτερον εἰς τὸ νὰ τὴν λυτρῶσω ἀπὸ τὰς ἀγκάλας ἐκείνου τοῦ ἄλλου, δὲν θὰ ἐδίδα εἰς τὴν μέλλουσαν σύζυγόν μου τοιαύτην ἐνόχλησιν . . . Ἀλλὰ, τὸ ὁμολογῶ, διὰ νὰ τολμήσῃ νὰ προτείνῃ τοιοῦτο μέσον εἰς νεᾶν ἀγνήν καὶ καθαρὰν ὡς τοὺς ἀγγέλους, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει μεγάλην ἀνάγκην νὰ μὴ ἀμφιβάλλῃ ὅτι ἢ πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνη τῆς νέας εἶνε ἀπεριόριστος . . .

ΣΤ'

Ἀπαγωγὴν λοιπὸν ἐπρότεινα, σωστὴν ἀπαγωγὴν! χωρατὰ δὲν ἦσαν. Ἄς ἤμην ὅσον ἤθε.

λα εὐγλωττος, γλυκὺς καὶ πειστικὸς ὡς ὁ μακαρίτης Κικέρων· ὁ λόγος ἐπέταξε, καὶ ποῖος τρομερὸς λόγος! Πῶς ἦτον δυνατόν νὰ πιστεύσω ὅτι ἠδυνάμην νὰ πείσω τὴν παιδίσκην ταύτην εἰς τοιαύτην παράτολμον πράξιν! Κόρην ἀδολον, ἄκακον, ἀγγελον ἀγνότητος καὶ ἀγνοίας! Ἄ! τοῦτο δὲ κυρίως μ' ἔκαμνε νὰ ἐλπίζω· διότι, σημειώσατε, ἐκεῖνος μόνος φοβεῖται καὶ προβλέπει τὸ κακόν, ὅστις ἔχει τὴν γνώσιν καὶ τὴν πείραν τοῦ κακοῦ. Πῶς νὰ ὑποθέσῃ ἡ ἄδολος ὅτι τεκταίνεται κατ' αὐτῆς δόλος;

Καὶ ἀληθῶς, παραλειπομένης πάσης ὑποψίας περὶ ἀπάτης καὶ προδοσίας, ὅσον ἂν ἦτον ἔκτακτος καὶ ἀλλόκοτος ἢ πρότασις μου, δὲν ἐδικαιολογεῖτο πληρέστατα ἀπὸ τὴν ἀδυσώπητον ἀνάγκην; ἄνευ ἀπαγωγῆς, οὐδεμία σωτηρία! Ἐπειτα, ἄς μὴ λησμονήσωμεν ὅτι ἀνεγινώσκοντο μυθιστορήματα καὶ ἐπιφυλλίδες, καὶ ὅτι ἔπρεπε κάποιος καρπὸς νὰ ἐξαχθῇ ἀπὸ τὰς ἀναγνώσεις ταύτας. Διατί καὶ αὕτη νὰ μὴ θέλῃ νὰ γείνη ἡρώϊς μυθιστορήματος;

Ἐννοεῖται οἴκοθεν ὅτι ἡ φυγὴ δὲν ἔχει ἄλλον σκοπὸν, εἰμὴ τὴν ἀφίξιν εἰς γωνίαν τινὰ τῆς Ἰταλίας, ὅπου οἱ φεύγοντες γονατίζουν εὐλαβῶς ἐνώπιον ἱερέως, εὐλογοῦντος καὶ αὐτοῦ καὶ τὸν γάμον· μετὰ τοῦτο, τί ἄλλο μένει νὰ πράξῃ ὁ πατήρ, εἰμὴ νὰ μιμηθῇ καὶ αὐτὸς τὸν ἱερέα, νὰ εὐλογῆσῃ καὶ αὐτὸς, καὶ νὰ ἐγκρίνῃ ὅτι ἔγεινεν ἤδη καὶ χωρὶς τὴν ἐγκρισίν του; Ἴδου ἡ πατροσέβεια, καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἀπλότητα καὶ ἐντέλειαν. Ποῖος πταίει; ἂν οἱ γονεῖς δὲν εἴχαν ἄλλην θέλησιν παρὰ τὴν τῶν τέκνων τῶν, τοιαῦτα πράγματα δὲν θὰ συνέβαιναν. Ὅρίσατε ὅμως νὰ εἰπῆτε τοῦτο εἰς τοὺς γονεῖς. Ἄ! οἱ γονεῖς! οἱ γονεῖς! Ἄντι γονεῖς, ἦτον καλύτερα ἐξάδελφοι μόνον καὶ ἐξάδελφαι νὰ ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον.

Ἡ καλὴ νεᾶνις εἶχε λησμονήσει τὴν χεῖρά της εἰς τὴν χεῖρά μου, καὶ ἠθέλησε τότε ἐλαφρὰ νὰ τὴν ἀποσύρῃ. Ἄλλ' ἀφοῦ τὴν εἶχα πλέον, δὲν ἠθέλησα νὰ τὴν ἀφήσω.

— Μὲ ἠρωτήσατε, κυρία μου, τῆς εἶπα χωρὶς νὰ τῆς δώσω καιρὸν ν' ἀναπνεύσῃ, ἂν ἔβλεπα μέσον τι σωτηρίας· σᾶς εἶπα δὲ τοῦτο τὸ μέσον, ὅσον ἂν σᾶς φανῇ τολμηρὸν, διότι δὲν βλέπω ἄλλο. Ἀλλοίμονον! ἐδῶ δὲν εἶνε ἡ ἀμυχανία. Ὅτι φαίνεται ἀκατόρθωτον εἰς ἐκείνην τὴν ὁποίαν τὸ πάθος δὲν μεγαλύνει, εὐκὸλον εἶνε εἰς ἐκείνην ἥτις ἀγαπᾷ, καὶ τῆς ὁποίας ζωὴ εἶνε ὁ ἔρως. Ἄ! ἂν τὸ πῦρ τοῦτο σᾶς ἐφλεγεν! Ἐχετέ τινα πλησίον σας ἱκανὸν νὰ μεταβάλλῃ τοὺς λόγους εἰς πράγματα . . . Ἐῖπατε ὅτι μ' ἐννοεῖτε . . . καὶ ὅτι μ' ἐγκρίνετε! Ἐπροσπάθησε καὶ πάλιν ν' ἀποσύρῃ τὴν χεῖρά της· ἀλλὰ μ' εὗρεν ἑτοιμὸν εἰς ἀμυχανίαν ἢ

ναγκάσθη λοιπὸν νὰ παραιτηθῇ τοῦ ἀγῶνας. Ἡ πτωχὴ νέα ἄρχισε νὰ τρέμῃ μὲ τὰ σωστά της.

— Δὲν ἀποκρίνεσθε! . . . Διὰ τοὺς οἰκτιρμούς τοῦ Θεοῦ! κυρία μου, συλλογισθῆτε τὴν ἐξαιρετικὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρισκόμεθα!.. Δὲν μᾶς μένουσιν πλέον εἰμὴ πέντε λεπτά τὸ πολὺ ἔσως, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει ἐγὼ μὲν νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι σᾶς ἀγαπῶ, ὅτι ἄλλην ποτὲ δὲν θὰ θελήσω ὡς σύζυγον, καὶ ὅτι ἠμπορεῖτε νὰ μὲ θεωρήσετε ὡς δούλος σας· ὑμεῖς δὲ νὰ μὲ ἀκούσετε, νὰ σταθμῆσετε τοὺς λόγους μου, καὶ ν' ἀποκριθῆτε σαφῶς καὶ εἰλικρινῶς. Τίς ἠξέυρει ἂν ὁμοίᾳ εὐκαιρίᾳ θὰ παρουσιασθῇ ποτὲ πλέον. Πρόκειται περὶ τῆς τύχης ἀμφοτέρων, προσέξατε. Ἄν ὁ πατήρ σας ἐξυπνήσῃ πρὶν μοῦ δώσετε τὸ δικαίωμα νὰ φροντίσω περὶ ὑμῶν καὶ περὶ τοῦ μέλλοντός σας, σᾶς χάνω διὰ παντός, καὶ γίνεσθε ἀφεύκτως κατὰκτημα τοῦ ἄλλου ἐκείνου, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὁποίου σᾶς ρίπτουν, χωρὶς νὰ βεβαιωθῆτε πρότερον ἂν αἱ ὀρέξεις καὶ κλίσεις σας συμβιβάζωνται! Ἄ! ἄς μὴ παῖξωμεν τοιοῦτο παιγνίδιον, σᾶς ἐπαναλαμβάνω! Διαθέσατε περὶ τῆς τύχης, πρὶν διαθέσουν περὶ αὐτοῖς ἄλλοι. Ἄγνοῦ ποῖον σᾶς ἐτοιμάζουν ὡς σύζυγον, ἀλλ' ὅστις δήποτε εἶνε, σᾶς ὀμνῶ, δὲν θὰ σᾶς ἀγαπήσῃ ποτὲ καθὼς ἐγὼ αἰσθάνομαι ὅτι σᾶς ἀγαπῶ! Κυττάξατε, σᾶς φαίνεται ὅτι ψεύδομαι; σᾶς φαίνεται ὅτι λέγω λόγους τοὺς ὁποίους ἡ καρδία μου ἀποδοκιμάζει; Ὅχι δὲν εἶνε ἀλήθεια; Λοιπὸν! διατί δὲν ἀποκρίνεσθε; ἀλλ' ἀφόβως, ἀλλ' εἰλικρινῶς, διότι τίμιον ἄνθρωπον ἔχετε ἐνώπιόν σας· ἀποφασίσατε περὶ τῆς τύχης ἀμφοτέρων. Τὴν ὥραν ταύτην, ἡ τύχη μας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν λέξιν ἥτις θὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ στόμα σας· τί πρέπει νὰ γείνη;

Τὸ κατεπεῖγον τῆς περιστάσεως, ἡ ὑποτιθεμένη ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν μέλλουσα διακοπὴ τῆς συνομιλίας μας, καὶ, πρὸ πάντων, ἡ ἀληθὴς παραφορά τοῦ πάθους, μοῦ εἶχαν τελοσπάντων λύσει τὴν γλώσσαν. Ἄν τὴν ἐβλέπετε πάλλουσαν καὶ τρέμουσαν ὡς τὸ φύλλον! ἂν ἐβλέπετε τοὺς ὀφθαλμούς της ζητοῦντας χάριν καὶ ἔλεος, τὰς παρειὰς της πορφύρας ὄλας ὑπὸ τῆς αἰδοῦς καὶ προσέτι—ὡ εὐτυχία!—ὑπὸ τῆς ἄλλης ταραχῆς ἐκείνης ἥτις δὲν εἶνε μόνον ἀποτέλεσμα φόβου, ἀλλὰ καὶ μυστικῆς συνηγορίας μὲ τὸν ἐπιτιθέμενον καθ' ἡμῶν ἔχθρον!

Ὅλα ταῦτα ἦσαν καλοὶ οἰωνοί· ἀλλ' ἐν τούτοις αἱ στιγμαὶ παρήρχοντο καὶ δὲν ἀπεκρίνετο ἐγὼ δὲ ἤθελα συναίνεσιν, συνκίνεσιν ρητὴν εἰς σχέδια τὰ ὁποῖα τότε, ὅτι καὶ ἂν συνέβαιεν, εἶχα σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ ἐκτελέσω.

— Διὰ τοὺς οἰκτιρμούς τοῦ Θεοῦ! κυρία μου· μίαν λέξιν, μίαν μόνην λέξιν . . . Ἀνάγκη παῖσα νὰ γνωρίζω . . .

"Αρχισε τότε να κλαίη· ἀλλὰ δὲν ἦτον ἀκόμη ἀπόκρισις.

Ἐν τούτοις εὐγλωττα καὶ ἐμφαντικὰ ἦσαν τὰ δάκρυα ταῦτα· ἦσαν ἡ ἐκρηξις τῆς νευρικής στενοχωρίας εἰς τὴν ὁποίαν εὗρίσκετο ὅθεν προέβησαν μέχρι λυγμῶν. Ἐτρόμαξα· ἐφοβήθη μὴν ἐξυπνίσουν τὸν κοιμώμενον.

— "Ω! χανόμεθα! ἀνέκραξα ἀρπάζων τὸ μαντιλίον τῆς καὶ θέτων αὐτὸ εἰς τὸ στόμα τῆς.

Ἡ ἀπογνωστικὴ μου κραυγὴ, ἥτις ἄλλως δὲν ἦτον προσποιητὴ, ἐτελεσφόρησε· διότι καὶ λυγμοὶ καὶ θρήνοι ἔπαυσαν ἀμέσως. Ἐσφόγγισα, μὲ φίλτρον μητρικόν, τὰ δάκρυα τῶν παρεϊών τῆς διὰ τοῦ αὐτοῦ μαντιλίου· ἀπάθεσα τότε ἑλαφρὰ τὴν χειρὰ μου, ἤλευθέρωσα τὴν ἐδικὴν τῆς, καὶ ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν τῆς εἰς τοὺς δέκα δακτύλους τῆς.

— Κυρία μου, κυρία μου, ἀκούσατέ με! εἶπα ἀπομακρύνων τὰς δύο ωραίας χεῖρας, δι' ὧν ἐκρύπτετο τὸ ἀγγελικὸν ἐκεῖνο πρόσωπον. Δὲν βλέπετε ὅτι ὀλίγοι στιγμαὶ ἀκόμη μᾶς μένουν! Ἐνοῶ τὴν ἀμηχανίαν σας, τὴν συγκινησίαν σας, τὸν φόβον σας αὐτόν. . . Ἀλλὰ δὲν αἰσθάνεσθε ὅτι πρόκειται περὶ ἄλλου σοβαρωτέρου πλέον πράγματος, ὃχι περὶ ματαίων ἀκριβολογιῶν καὶ διατυπώσεων τὰς ὁποίας ἐδιιάσθημεν νὰ παραλείψωμεν; "Ω! καταλαμβάνω καὶ τοὺς θρήνους σας καὶ τὰ δάκρυά σας, ὥστε δὲν θέλω νὰ ἐπαυξήσω τὴν ταραχὴν σας. Μίαν καὶ μόνην λέξιν ζητῶ, μίαν καὶ μόνην διαταγὴν θέλω· εἶπατε, εἶπατέ μου νὰ σὰς σώσω. Τοῦτο μόνον μου ἀρκεῖ· διὰ τούτου καὶ μόνου θὰ μάθω τί ἔχω νὰ φοβηθῶ καὶ τί ἔχω νὰ ἐλπίσω· θὰ μάθω τελοσπάντων τί μένει εἰς ἐμὲ νὰ πράξω.

Ἐρῶθημα πυρὸς ἀνέβη τότε εἰς τὰς παρεΐας τῆς. Εἰς τὰ βλέμματά τῆς εἶδα δισταγμὸν θορυβώδη, ἀναγγέλλοντα ὅτι ἡ τύχη μου τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπεφασίζετο. Ποῖος ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ νικητὴς, ἐγὼ ὁ ἀποτρόπαιος ἄγνωστος;

— Ἐστὼ λοιπόν, σώσατέ με, ἐτραύλισε μὲ πνευγρὰν φωνήν, ἀντηγήκασαν ὁμῶς εἰς τὰ αὐτιά μου τόσοσ ἠδονικῶς, ὡς τῶν χερουδιμ. μέλος.

"Ὅθεν ἐξέλασα ὅτι ἤμεθα τρεῖς, καὶ ἐκραύγασα κραυγὴν ἀσυνέτου εὐδαιμονίας, ἥτις ἐξύπνισε τὸν πατέρα ἐντρομον.

— Τί εἶνε; τί εἶνε; ἠρώτησε τρίθων τοὺς ὀφθαλμούς του.

Κατ' εὐτυχίαν, μὲ ὄλην τὴν φωσφορικὴν λάμψιν τῶν ἀστέρων, ἐφεγγεν ὀλιγώτερον ὁπωσοῦν παρὰ τὴν ἡμέραν. "Ἄλλως ἡ ταραχὴ μᾶς καὶ ἡ ἀλλοιώσις τῶν προσώπων μᾶς ἀδύνατον ἦτον νὰ διαφύγουν τὴν ὄρασίν του.

— Καλὲ, ἡ ἀμαξά ἐγύρισεν; ἐπρόσθεσεν.

"Ἦκουσα κραυγὴν, νομίζω.

— Βῆξα, θέλετε νὰ ὀρίσετε; Ἐγὼ ἐβῆξα,

καὶ σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἀπεκρίθη ἀπαλλάτων οὕτω τὴν θυγατέρα του τῆς ἀποκρίσεως, διότι ἦτον ἀδύνατον νὰ λαλήσῃ καὶ νὰ μὴ προδοθῇ.

— Τότε ἀλλάσσει. Ἐπατήθη.

Ἡ θυγάτηρ, θέλουσα τότε νὰ καλύψῃ τὴν ἀλλοιωσίν τοῦ προσώπου τῆς, ἠρεύνησεν εἰς τὸν σάκκον τῆς καὶ ἤρε το κάλυμμα μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε δεθῆ τὴν προλαβοῦσαν νύκτα, καὶ οὕτως ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζῃ τὴν νυκτικὴν τῆς στολήν.

Ἡ δὲ πατὴρ ἐδειξεν ὅτι δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ κλείσῃ πλέον τοὺς ὀφθαλμούς· καὶ τὸ ἀτύχημα τοῦτο εἰς ἐμὲ ἐχρεωστεῖτο τὸν ταλαίπωρον!

Σιγὴ βαθεῖα ἐπεκράτησεν ὀλόκληρον τέταρτον τῆς ὥρας.

Ἡ νεᾶνις, θέλουσα ν' ἀπαλλαχθῇ ἀμφοτέρων ἡμῶν ἠτοιμάζετο νὰ κοιμηθῇ, ἢ νὰ ὑποκριθῇ ὅτι κοιμάται ἂν δὲν εὗρισκεν ὑπνον. Τὴν ἀρπαχθεῖσαν παρ' ἐμοῦ συναινεσίν διεδέχθη πιθανῶς, ἂν ὄχι ἀληθῆς μεταμέλεια, τοῦλάχιστον τύψις συνειδήτος ὅτι τοσαῦτα ἐτόλμησεν.

"Ὅσην ἂν εἶχεν ἀθωότητα καὶ ἄγνοιαν πλήρη τοῦ κακοῦ, ἀδύνατον ἦτον μυστικὴ τις φωνὴ νὰ μὴ τὴν κάμῃ νὰ προαισθανθῇ, μετὰ τοιαύτην ἐξήγησιν, τὰς δυσχερεῖας καὶ τοὺς κινδύνους τῆς κατ' ἰδίαν συνευρέσεως. Προσποιουμένη λοιπόν ὅτι κοιμάται, ἀπέφευγε κίνδυνον, καὶ εὕρισκε συγχρόνως καιρὸν σκέψεως καὶ ἐλευθερίας, τῶν ὁποίων εἶχε πολλὴν ἀνάγκην.

Τὸ σφραγίστημα τοῦτο ἐνοιεῖτε ὅτι δὲν μετέφευγε. Πιθανὸς δὲν εἶνε ὁ ὑπνος μετὰ τοιαύτας συνομιλίας, εἰς πρόσωπον μάλιστα περὶ τὰ τοιαῦτα ἀσυνείθιστον. Ἀλλ' εἶτε ἀληθῆ εἶτε προσποιητόν, τὸν ὑπνον τοῦτον ἔπρεπε νὰ σεβασθῶ. Ἐπειτα, καὶ ἐγὼ εἶχα ἐπίσης ἀνάγκην νὰ σκεφθῶ, καὶ νὰ σταθμίσω σπουδαίως τὰς ὁποίας ἀνελάμβανα τολμηρὰς ὁπωσοῦν ὑποχρεώσεις. Τὴν μικρὰν ταύτην βουκουλικὴν σκηνὴν κατ' ἀρχὰς τὴν εἶχα ἐκλάβει ὡς παιδικὸν ἄθυρμα, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ἀκατανίκητον τοῦ μαγευτικοῦ ἐκείνου προσώπου γοήτευμα μ' ἔκαμε νὰ προχωρήσω στάδια ὀλόκληρα ἐπέκεινα τοῦ πρώτου μου σκοποῦ. Ἰδοὺ τί εἶνε τὸ νὰ παίξῃ κανεὶς μὲ τὸ πῦρ!

Τὸν παγετὸν τῆς σιωπῆς διέρρηξε πρῶτος ὁ πατήρ, ὅστις ἄρχισε νὰ συρίσῃ κυττάζων τὸ φεῦγον ὀπισθεν ἡμῶν τῆς πέριξ ἐξοχῆς φάντασμα. Ἀλλὰ δὲν ἦτον ἐξ ἐκείνων οἷτινες ἐπιμένουν ὄραν πολλὴν εἰς τὸν θαυμασμόν τῆς φύσεως· ὅθεν καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ κουρασθῇ εἰς τὴν μονότονον ἐκείνην διασκέδασιν. Ἐστρεψε πολλάκις τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς ἐμὲ, ὡς σκοπεύων μὲν ν' ἀπευθίνη πρὸς ἐμὲ τὸν λόγον, μὴ θέλων δὲ νὰ τὸ ἀποφασίσῃ ἀκόμη ὀμιλητικῆς διαθέσεως δὲν ἦμην, καὶ μετρίαν ὑποδοχὴν θὰ

εὗρισκαν εἰς ἐμὲ αἱ θωπευτικαὶ προσκλήσεις του. Ἐπατήθη μολαταῦτα περὶ τοῦ σκοποῦ του· ἐξ ἐνὸς τῶν κινήματων του ἐμάντευσα περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

Δισταζόντα κατ' ἀρχὰς ὀλίγον, τὸν εἶδα τέλος πάντων ἐξάγοντα τὴν ἐκ σπηλίου, καπνοσύριγγα, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀρπῆσει νὰ κοιμηθῇ ὄλην τὴν ἡμέραν εἰς ἐν τῶν θυλακίων του τὴν ἐκαθάρισε βραδέως καὶ προσφιλῶς, τὴν ἐγέμισεν ὁμοίως, ἔπειτα, ὅταν ἤλθεν ἡ ὥρα νὰ τὴν μεταχειρισθῇ, ἐπειδὴ δὲν ἦτον πρόπον νὰ καπνίσῃ χωρὶς τὴν συναινεσίν μου, ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ τὴν ἀδειαν.

— Μήπως ἡ ὄσμη τοῦ καπνοῦ, κύριε, σὰς πειράζει;

— "Ὅχι, κύριε· ἀλλ' ἡ κυρία. . .

— Αὐτὴ κοιμάται. Ἐπειτα, ὁ καπνὸς φεύγει διὰ τῆς θυρίδος, καὶ δὲν θὰ αἰσθανθῆτε τίποτε. Συγχωρεῖτε λοιπόν;

— Εὐχαρίστως, κύριε· μὲ μίαν συμφωνίαν ὁμῶς· ὁ ἄρ τῆς νυκτὸς εἶνε δορυμύς, καὶ, ἀφοῦ ἀφήσετε ἀνοικτὴν τὴν θυρίδα, ἡ κυρία θυγάτηρ σας ἢμπορεῖ νὰ πειραχθῇ συγχωρήσατε νὰ ἐπιθέσω ἑλαφρὰ τὸν μανδύαν μου, καὶ νὰ προφυλαχθῇ οὕτως ἀπὸ τὸ ψῦχος.

Ἰδοὺ, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμείνω νὰ συναινεσῇ ὁ πατήρ διὰ τὴν θυγατέρα, συνοδεύων τὸν λόγον διὰ τῆς πράξεως, ἄπλωσα τὸν μανδύαν μου εἰς τὰ γόνατα τῆς κυρίας Πιπίνας.

Ἐκινήθη αὐτὴ ἀκουσίως, καὶ τὸ κίνημά τῆς ἀπέδειξεν ὅτι πολὺ ἑλαφρὸς τοῦλάχιστον ἦτον ὁ ὑπνος τῆς.

— Πιπίνα, τῆς εἶπεν ὁ πατήρ τῆς, ὁ κύριος φοβεῖται μὴ κρυώσῃς, καὶ σοῦ προσφέρει τὸν μανδύαν του· εὐχαρίστησέ τον καὶ δέξαι τὴν χάριν, διότι ἰδοὺ ἐξεδύθη τὸν μανδύαν του ἐξ αἰτίας σου.

Τοῦτο καὶ ἔπραξεν ἡ νεᾶνις μὲ ἠλλοιωμένην φωνήν· Ὁ δὲ πατήρ, ἐξάγων ἀπὸ τὸν κόλπον του μικρὸν μετάλλινον ἀγγεῖον περιέχον χημικὰ κηρία, ἄρχισε ν' ἀνάπτῃ τὴν καπνοσύριγγα. Ἐλπὶς πλέον δὲν ἦτον νὰ ἐπαναλάβωμεν κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην τὴν ἐκ τῆς ἀφροσύνης μου διακοπεῖσαν συνομιλίαν μᾶς· διότι εἶχε πλέον ὁ καλὸς τύχος ἀφορμὴν ἠδονῆς καὶ διασκέδασεως εἰς τὸν δρόμον.

Ἡ νεᾶνις ἐκοιμήθη μέχρι τῆς πρωίας.

Ἐξύπνησε δὲ εἰς τὴν πρώτην ἀκτίνα τοῦ ἡλίου, εἰσχωρήσαντος διὰ τῶν ὕλων τῆς ἀμάξης, δροσερὰ καὶ λαμπρὰ ὡς ἡ αὐγὴ ἐκείνου τοῦ ματου.

Ἀπαντήσαντος τοῦ βλέμματός αὐτῆς τὸ ἐλέμμα μου, ἐκοκκίνησεν ὡς κεράσιον· εἶδε τὸν

μανδύαν μου κοιμώμενον ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς καὶ μοῦ τὸν ἀπέδωκε.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, ἐψιθύρισε μὲ ἠδονικωτάτην αἰδήμονος ταραχῆς φωνήν.

— Εἶνε πολλὰ μικρὰ ἡ χάρις, ἀπεκρίθη τὸσον χαμηλὰ, ὥστε καὶ ἀκοὴ ὀξυτέρα τῆς τοῦ πατρός τῆς δὲν θὰ ἤκουε τίποτε, διὰ τὸν ὅστις ἤθελε νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴν ζωὴν του.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, τὴν φορὰν ταύτην, ἀνεπαύθησαν ἐπὶ τῶν ἐδικῶν μου ἐκφράζοντες ἀπειρον γλυκύτητα. Τοῦτο ἐσήμαινεν ὅτι ἐπίστευε τὴν ἀφοσίωσίν μου, καὶ ὅτι ἴσως ἔμελλε νὰ τὴν θέσῃ εἰς δοκιμασίαν. Καὶ ὅτι ἀκόμη ὁ ἔρωσ μου ἔφερε φανερὰ τὸν τύπον τῆς γοητείας, τὴν ὁποίαν ἐπ' ἐμοῦ εἶχεν ἡ ἴδια ἐνεργήσει. Ἦμην νικητὴς καὶ νικημένος συγχρόνως· τοῦτο δὲν διέφυγε τὴν ἐξυδέρεϊαν τῆς καρδίας τῆς.

Ἐπερίμενα καὶ τὴν πρωίαν ἐκείνην νὰ μείνωμεν μόνοι, καθὼς τὴν παρελθοῦσαν, καὶ τὰς πολυτίμους ταύτας στιγμὰς ἐσχδιάζα νὰ τὰς ἐπασχολήσω ὠφελιμώτερον. Ὁ πατήρ, κυρίως διότι ἠγγρύπησε τὴν νύκτα, ἔπρεπε νὰ αἰσθάνεται περισσοτέραν ὀρεξίν· δὲν ἦτον δὲ πιθανὸν ὅτι διαμίας μετεβλήθη εἰς προφυλακτικὸν καὶ ὑσπτον. Ἡ δὲ θυγάτηρ δὲν συνείθιζε νὰ προγεύεται τόσοσ πρωῆ· ὅθεν θὰ ἔμενεν εἰς τὴν ἀμαξάν, ἐνῶ ὁ γεννήτωρ αὐτῆς θὰ ἐρρόφα τὸ ἀφθονον ποτήριον τοῦ καφέ μὲ τὸ ζεσταμένον γάλα. Ἡ ἐνασχόλησις αὐτῆ ἠδύνατο νὰ διαρκέσῃ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, καὶ κατὰ τὴν εἰρη τῆς τέταρτον τῆς ὥρας, καλῶς παρ' ἡμῶν ἐνασχολούμενον.

Ἦμην λοιπόν ἀνυπόμονος πότε νὰ φθάσωμεν εἰς τὸν εὐλογημένον σταθμόν. Μετὰ τὰ τελευταῖα συμβάντα, ἡ προσδοκωμένη κατ' ἰδίαν συνέντευξις ἔμελλε νὰ συντρέψῃ ὀλοτελῶς τὸν παγετὸν, καὶ νὰ μᾶς φέρῃ εἰς αἰσθηματικὴν οἰκειότητα.

Τελοσπάντων ἐφθάσαμεν εἰς Γ. . . Ἡ αὐτὴ καὶ πάλιν πρόσκλησις ἐκ μέρους τοῦ πανδοχέως, ἡ αὐτὴ ἀπόκρισις ἐκ μέρους τοῦ πατρός, ὅστις ἠρώτησε τὴν θυγατέρα του ἂν ἠσθάνετο περισσοτέραν ἀπὸ χθὲς ὄρεξιν.

Ἦτον τόσοσ εὐκόλον νὰ εἰπῇ ὄχι, καὶ ἀναφερομένη εἰς τὰ προηγουμένα νὰ μὴ σεισθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς! Πιστεύετε ὅτι ἐπραξεν οὕτως; ὄλον τὸ ἐναντίον εἶτε φοβουμένη νὰ εὔρεθῇ μόνη μετ' ἐμοῦ, εἶτε ὑποπετεύουσα μὴ τὴν μαντεύσῃ ὁ πατήρ τῆς, μετὰ μικρὸν σίνα δισταγμὸν ἐσηκώθη καὶ τὸν ἠκολούθησε, χωρὶς κἂν νὰ τολμήσῃ νὰ στρέψῃ πρὸς ἐμὲ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς.

Ἡ ἀπελπισία μου, ἡ μανία μου δὲν περιγράφονται. Ὅλα τὰ κατὰ τοῦ γυναικείου φύλου γνωμικὰ τοῦ Εὐριπίδου ἤλθαν τότε εἰς τὸν νοῦν μου. Ἦτον ἄρα ἐρωτοτροπία; Τί πα-

ράδοξον! αἱ γυναῖκες εἶνε ἀπὸ τὰ σπάργανα ἐρωτότροποι. Μήπως ἤθελε νὰ ἐρεθίσῃ ἐτι μάλ-
λον τὸν ἐρωτᾶ μου, ὅστις τὴν παραμικρὰν ἀνάγκη
τοιοῦτου ἐρεθισμοῦ δὲν εἶχεν; Ἄν καὶ
μωρὰ ἢ τοιαύτη ὑπόθεσις, εὗρισκεν ὑποδοχὴν
εἰς τὸν θυμὸν μου, καὶ ἐπίστευσα τὴν σκληρὰν
ἐκείνην ἐπιδεκτικὴν τοιοῦτου μακιαβελλισμοῦ,
ὀρκισθεὶς νὰ τῆς δεῖξω ὅτι ἀτιμωρῆτως δὲν ἤ-
δύνατο νὰ μὲ χλευάσῃ. Ἄνεγεννήθη ἐντὸς ἐμοῦ
ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος, ὁ ἄνθρωπος τῶν εὐκόλων
ἐπιτυχιῶν, ὁ φίλος τῶν ἐτχιρῶν, ὁ τὸσον συνει-
θισμένος ν' ἀπατάται, ὥστε τὸ παραμικρὸν πε-
ριστατικὸν ἐκλαμβάνεται παρ' αὐτοῦ ἀπόδειξις
ἀναντίρρητος προδοσίας καὶ ἀπιστίας.

Εἶκοσι λεπτά αἰῶνια παρήλασαν, καὶ ἐδλασπρή-
μουν τὴν ὄραν τῆς γεννήσεώς μου καὶ τὴν ὄραν
τῆς γεννήσεώς ὄλων τῶν γυναικῶν!

Τελοςπάντων, εἶδα μακρόθεν τοὺς ὀδοιπόρους
ἐπανερχομένους εἰς τὴν ἀμυξάν, καὶ ὄπισθεν
αὐτῶν τὴν Ἀλβανὴν μου μὲ τὸν πατέρα της.

Τὴν φορὰν ταύτην, τὴν ἀφῆκα ν' ἀναβῆ ὁ-
πως ἤθελε, χωρὶς νὰ τῆς προσφέρω τὴν χεῖρα·
διότι ἤμην ἐξω φρενῶν, καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν,
δὲν ἤθελα νὰ καμωθῆ ἢ κυρία Πιπίνα ὅτι δὲν
τὸ γνωρίζει. Τοῦτο ὅμως καὶ ἄλλως ἦτον εἰς
αὐτὴν δύσκολον· τὰ ὀφρύδιά μου ἦσαν σχεδὸν
ἠνωμένα, βλοσυρὸν καὶ θηριώδες ἐβλεπαν οἱ
ὀφθαλμοί μου, καὶ ὄλη ἡ φυσιογνωμία μου ἦ-
τον ἀγριωτάτη. Ἀπλοῦν βλέμμα της λοιπὸν ἦ-
τον ἀρκετὸν νὰ γνωρίσῃ τὴν γενομένην εἰς ἐμὲ
φρικτὴν ἀλλοίωσιν.

Ἡ μανία μου μολαταῦτα δὲν ἦτον τοσαύ-
τη, ὥστε νὰ ἤμαί ἀνεπίδεκτος ἐξετάσεως καὶ
σκέψεως· χρεωστῶ νὰ ὁμολογῶ ὅτι εἶχε καὶ τι
προσποιητὸν ὁ θυμὸς μου, καὶ ὅτι δὲν μοῦ ἦτον
ὄλως ἀδιάφορον τὸ νὰ γνωρίσω τὸ μέτρον τῆς
ἐπ' αὐτῆς ἠθικῆς ἐξουσίας μου.

Ἐνόησε κάλλιστα τῆς μεγάλης ταύτης δυ-
σαρεσκείας τὴν αἰτίαν. Ἄν ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῆς
ἠθικῆς καὶ τῆς φρονήσεως καλῶς ἐπραξεν ἀπο-
κυγούσα τὴν κατὰ τῆς ἀδυναμίας αὐτῆς παγί-
δα, ἢ φρόνησις αὐτὴ καὶ ἡ συστολὴ δὲν ἦσαν
προσβλητικαὶ πρὸς πιστὸν ἐραστὴν, ἄξιον πλειο-
τέρας ἐμπιστοσύνης καὶ ὑπολήψεως; Ἦτον λοι-
πὸν ἔνοχος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἐρωτος, εἶχε
λοιπὸν ἄδικον, καὶ ὄφειλε νὰ μοῦ ζητήσῃ συγ-
χώρησιν καὶ νὰ μ' ἐξιλεώσῃ. Εἶδα καθαρῶς ὅτι
ταῦτα πάντα ἐσυλλογίζετο ἐνδομύχως, καὶ ὅτι
τὴν ἐτυπτεν ἤδη τὸ συνειδὸς διὰ τὴν ὑπερβο-
λὴν ταύτην, τῆς συστολῆς, ἧτις μᾶς ἐχώριζεν
ἴσως διαπαντὸς ἀπ' ἀλλήλων. Ἡ παρατήρησις
αὕτη ἦτον ἱκανὴ νὰ μὲ καταπραῦνῃ ὀπωσοῦν
καὶ νὰ μὲ προδιαθέσῃ εἰς τὴν συγχώρησιν.

Ἡ νεᾶνις ἔστρεψε πρὸς ἐμὲ βλέμμα γλυκὺ
καὶ ἱκανὸν νὰ μὲ ἀφοπλίσῃ· ἀλλ' ἐσκληρύνθη

κατὰ τῆς γοητείας τοῦ περικαλλοῦς τούτου
βλέμματος, καὶ τίποτε ἐπὶ τοῦ προσώπου μου
δὲν ἔδειξε τὴν ὁποῖαν ἐσωτερικῶς ἐπροξένησεν
εἰς ἐμὲ θελκτικὴν συγκίνησιν.

Εἶπα κατ' ἐμαυτὸν ὅτι ἡδονικώτατον ἦτον ν'
ἀφῆσω νὰ πολιορκηθῶ ἐν τάξει, καὶ μόνον μετὰ
μικρὰν καὶ ἐντιμὸν ἀντίστασιν νὰ συνθηκολογή-
σω. Τοῦτο βεβαίως ἦτον γυναικεῖα ἐρωτοτρο-
πία νὰ ἦναι τὸ ἐξαιρετικὸν ὄπλον τοῦ ἄλλου
φύλου, καὶ νὰ μὴν ἐπιτρέπεται καὶ εἰς ἡμᾶς νὰ
τὸ μεταχειρισθῶμεν ὁσάκις ἢ χρεῖα τὸ καλῆ;
Ἐπειτα, διὰ τῆς διαγωγῆς μου ἐκείνης ἐμελ-
λα νὰ βεβαιωθῶ περὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς μονιμότη-
τος τὴν ὁποῖαν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ τὸ εἰς αὐτὴν πρὸ
ὀλίγου καὶ αἰωνιδίως γεννηθὲν αἴσθημα, καὶ τὸ
ὅποσον, ἂν ἦτον διαρκές, ἐμελλε διὰ τῶν ἐμπο-
δίων ν' αὐξήσῃ. Ὁ τρόπος μου λοιπὸν ἔπρεπε νὰ
ἦναι καὶ δοκιμὴ καὶ ἀπόλαυσις συγχρόνως, τὸ
Miscuit utile dulci τοῦ Ὀρατίου.

Z'.

Καὶ χεῖλη λοιπὸν καὶ ὀφθαλμοὶ καὶ ὀφρύδια
ἐτήρουν ἐπὶ τοῦ προσώπου μου τὴν αὐτὴν τῆς
ὀργῆς ἔκφρασιν, καὶ ἤθελα νὰ μὲ πιστεύσῃ σπου-
δαίως καὶ ἀληθῶς μνησικακοῦντα· ἀπὸ τὴν πε-
ρίφορον δὲ τῆς παιδίσκης μορφῆν εἶδα ὅτι ἐπέ-
τυχα· δὲν ἠπατήθη εἰς τὴν ὁποῖαν ἐπίστευσα
ἐπιρροὴν μου, κατῳρώστω ἐντελῶς νὰ τὴν πεί-
σω ὅτι μόνος ἐγὼ ἠδυνάμην νὰ τὴν σώσω, καὶ
νὰ τὴν σταματήσω εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀδύσσου.

Ἀπὸ γαληνοῦ καὶ ἠδέως εὐμενοῦς, τὸ βλέμ-
μα της ἔγεινε ταπεινὸν καὶ ἱκετικόν. Ἐπειδὴ
ἐζήτηε συγγνώμην, σημεῖον ὅτι ἀνεγνώριζε τὴν
ἀμωρτίαν της· ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ ἐλπίζῃ νὰ μ'
ἐξιλεώσῃ τὸσον εὐθηνά· καὶ διὰ τοῦτο τὸ πρό-
σωπὸν μου διετήρησε τὸ βλοσυρὸν καὶ μνησι-
κακὸν του ἦθος. Ἡ ἀδυσώπητος ἐπιμονή μου
προσέβαλεν ἀλγεινῶς τὴν μικρὰν· δύο μεγάλα
δάκρυα ἤλθαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ κα-
τέβησαν βραδέως ἐπὶ τῶν παρειῶν της.

Ω! τότε ἡ αὐστηρότης μου διεσκεδίσθη ὡς
ὀμίχλη. Καὶ τί πλέον ἠδυνάμην ν' ἀπαιτήσω;
Ἐπρεπε νὰ ζητήσῃ γονυπετῆς συγχώρησιν;
Τοιαύτη βεζιρικὴ ἀπαιτήσις δὲν ἐσυμβιβάζετο
μὲ τὰ πρόσφατα καὶ ἀμφισβητήσιμα δικαιώμα-
τά μου. Καὶ ἔπειτα πῶς ν' ἀντισταθῶ εἰς τὸ
θέλητρον τῶν δακρύων της, καὶ ἂν ἀκόμη τὸ
ἤθελα;

Ἐδυσωπήθη λοιπὸν καὶ τὴν νοῦν καὶ τὴν
καρδίαν καὶ, ὠφελήθεις ἐκ τῆς εὐκαιρίας ὅτι ὁ
πατὴρ της ἐβλεπε διὰ τῆς θυρίδος πρὸς τὰ ἐξω
ἐκυψα εἰς τὸ αὐτίον της, καὶ μὲ σιγαλὴν φω-
νὴν τῆς εἶπα·

— Διατί δὲν ἔμεινες; πόσην θλίψιν μοῦ
ἐπροξένησες!

Ἄντι ν' ἀποκριθῆ, ἔτεινε πρὸς ἐμὲ τὴν ὄ-

ρχίαν χεῖρά της, τὴν ὁποῖαν περιπαθῶς ἐσφιγξά.

Ἡ συμπλιώσις μας ἦτον πλήρης.

Μέχρι τοῦ πολυχίου Β... ὅπου ἡ ἄμαξα
ἔπρεπε νὰ σταθῆ διὰ τὸ γεῦμα, αἱ ὄραι ἔσπευαν
μὲ πολλὴν ταχύτητα. Ἐλησμονήσα ἐν τούτοις
μικρὸν τι περιστατικόν, τὸ ὅποιο ἴσως φανῆ
ἀνάξιον λόγου, ἀλλ' ἐγὼ μὲ πολλὴν πάντοτε
ἠδονὴν τὸ ἐνημουῦμαι.

Ἄνεβηναν βραδέως οἱ ἵπποι μακρὸν καὶ τρα-
χὺν ἀνέφορον. Εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀνηφόρου
τούτου ἐκείντο ἐπτὰ καλύβαι, ἀπὸ τὰς ὁ-
ποίας εἶδαμεν ἐξερχομένην νεοσσὴν ὀλόκληρον
παιδίον ἐλευθῶς ἐνδεδμένον· ἦσαν δὲ ὅλα
ὠπλισμένα μὲ ράβδους, εἰς τὴν ἄκρην τῶν ὁ-
ποιῶν εἶχαν προσηρτημένους μικρὰς ἀνθοδέσμας.

Πᾶσαι ἡμέραν τοῦ Θεοῦ τὰ ρακένδυτα ταῦ-
τα πλάσματα παραμονεύουν τὴν διάβασιν τῶν
ὀδοιπορικῶν ἀμαξῶν, καὶ βίπτονται εἰς τὰς θυ-
ρίδας μὲ τὰς ράβδους τῶν εἰς τὰς χεῖρας, ζη-
τοῦντες τὰ ἐλέη τῶν ὀδοιπόρων, οἵτινες, θέλον-
τες ν' ἀπαλλαγθοῦν αὐτῶν καὶ τῶν φωνῶν των,
ἀνταλλάσσουν μικρὸν τι νόμισμα μὲ τὰς ἀνθο-
δέσμας των. Εἶνε ἀληθῆς πολιορκία, οἱ δὲ ψαλ-
μοδικοὶ ἐκείνοι θρηνοὶ κατασπαράττουν καὶ τὰ
αὐτία καὶ τὴν καρδίαν.

Κατέμπροσθεν τῶν δύο ἀντιθέτων θυρίδων εἶ-
χαν συγχρόνως ἀνυψωθῆ δύο μακρὰ καίλεπτα
ράβδοι, φέρουσαι ἐπὶ κορυφῆς τὸ σύνηδες δέλεαρ.
Ἦρπασα ἀνθοδέσμην ἴων ἧτις ἤλθε νὰ χωθῆ
ἔως ὑποκάτω τῆς ρινὸς μου, καὶ ἔρριψα τρία
τέσσαρα σολδία εἰς τὸ ἀκολουθοῦν γυμνοποδητὴ
τὴν ἄμαξαν παιδάριον.

Ὁ σὺντροφός μου ἀφ' ἑτέρου ἔπραξε τὸ ἴδιον,
ἀρπάσας τὸ ἀρωματικὸν τοῦ ὀψώνιον διὰ τὴν
θυγατέρα του. Ἡ ἀνθοδέσμη του ἦτον θύσανος
θύμου μὲ λευκὴν κλωστὴν δεδεμένου.

Ἡ θυγάτηρ του, μορφάσασα μορφασμὴν πε-
ριφρονήσεως, εἶπε, βλέπουσα πρὸς ἐμὲ, ὅτι ἐπρο-
τίμα ἀνθοδέσμην ἴων. Μοῦ ἐφάνη ὅτι τὴν ἐνόησα.

— Κυρία μου, εἶπα ῥίπτων ἐρωτικὸν βλέμμα
πρὸς αὐτὴν, ἐπειδὴ προτιμάτε τὰ ἴα, ἄς ἀλλά-
ξωμεν τὰς ἀνθοδέσμας· ἐγὼ δὲν συμμερίζομαι
τὴν κατὰ τοῦ θυμοῦ ἀντιπαθείαν σας, σὰς βεβαίονω

— Εὐχαρίστως, κύριε, ἀπεκρίθη πλησιάζασα
τὴν ἀνθοδέσμην εἰς τὸ πρόσωπόν της πρὶν μοῦ
τὴν δώσῃ.

Ἡ ἀλλαγὴ ἔγεινεν ἀμέσως.

Ἐγὼ δὲ τὴν ἔφερα εἰς τὰ χεῖλη μου με-
θυσθεὶς ἀπὸ χαρὰν μανιώδη. Κατ' εὐτυχίαν μου,
ὁ πατὴρ εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν δρόμον,
καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ μᾶς ἰδῆ. Ἡ δὲ νεᾶνις, ὡς
ἀποσβολωθεῖσα ἀπὸ τὸ πῦρ τῶν βλεμμάτων μου,
ἀπέστρεψε τὴν ὄρασίν της, καὶ ἔκρυψε τὴν ἀν-
θοδέσμην εἰς τὸν κόλπον της. Εὐτυχῆς ἀνθοδέσμη!

Ἐπάρχει σκόπελος τὸν ὅποσον ἐπανάξως ἔπρη-

φύγει ὁ γινόμενος ἱστοριογράφος τοῦ ἰδίου αὐ-
τοῦ βίου, καὶ ὁ σκόπελος οὗτος εἶνε ἡ πολυλο-
γία καὶ ἡ φορτικὴ ὀχληρία τῶν λεπτομερειῶν.
Ἐπειδὴ τίποτε εἰς αὐτὸν δὲν εἶνε ἀδιάφορον,
καὶ ὁ παραμικρὸς μορφασμὸς καὶ τὸ παραμικρὸν
νεῦμα, ἐπειδὴ ὅλα τὰ παραμικρὰ ταῦτα ὑπῆρ-
ξαν δι' αὐτὸν μεγάλα συμβάντα καὶ ἀφορμαὶ
βιαίων συγκινήσεων, δὲν ἤξεύρει νὰ ἐκλέξῃ·
δὲν ἤξεύρει νὰ παραμερίσῃ τὴν ἐπουσιώδη· ἀλλὰ
τὰ ἐκθέτει ὅλα, καὶ δὲν χαρίζεται εἰς τὸν ἀνα-
γνώστην οὔτε τὸ πλέον ἀνάξιον λόγου συμβάν.
Καὶ τοῦτο ἀναμφιβόλως μοῦ συνέβη πολλάκις
εἰς τὴν παρούσαν διήγησιν, ἀποτελοῦσαν τὸ
φαινότερον ἐπεισόδιον τῆς ζωῆς μου. Ἀλλὰ
πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσετε· δὲν γράφω μυθιστό-
ρημα· διηγούμαι ἱστορίαν ἀληθινήν, καὶ καθὲς
ὅς λάβῃ τὰ μέτρα του παντοῦ δὲ καὶ πάντοτε
εἶνε παραδεδειγμένον ὅτι ἡ ἀλήθεια ἔχει τὸ δι-
καίωμα νὰ ἦναι φορτοκτικὴ. Μολαταῦτα, θὰ
προσπαθῆσω νὰ μὴ κάμω πολλὴν κατάχρησιν
τοῦ προνομίου τούτου, παρατρέχων, ἂν καὶ μὲ
λύπην μου, τὰς παρελθούσας ὀλίγας ὥρας μέχρι
τοῦ σταθμοῦ Β... ὅπου, καθὼς εἶπαμεν, ἔπρεπε
νὰ σταθῆ ἡ ἄμαξα διὰ τὸ γεῦμα.

Ἦτον καὶ ὑπερῆτον καιρὸς δι' ἐμὲ νὰ συλ-
λογισθῶ καὶ ν' ἀποφασίσω τί νὰ πράξω. Τὸ ἐ-
σπέρας ἐκεῖνο, ἡ ἄμαξα ἐφθάνεν εἰς Μ... τὸ τέρ-
μα τοῦ ταξειδίου μου. Ἡ θεία μου διετίθειεν
εἰς ἀγροκήπιον κείμενον μίαν περίπου ὄραν μα-
κρὰν τῆς πόλεως ταύτης· ἀλλὰ τὸ τέρμα τοῦ
ταξειδίου τούτου ἐμελλε φυσικὰ ν' ἀλλάξῃ ὁ-
μοῦ μὲ τὸν σκοπὸν αὐτοῦ, καὶ τὴν στιγμὴν
ταύτην δὲν ἤξευρα σωστὰ ποῦ ὑπῆγαινα.

Χωρὶς νὰ ἤμαι καθ' ὑπερβολὴν περίεργος, ἐ-
πετρέπετο βεβαίως εἰς ἐμὲ νὰ ζητήσω νὰ πλη-
ροφορηθῶ περὶ τούτου, ὡς καὶ περὶ πολλῶν ἄλ-
λων· ὅθεν ἄμα ἐφθάσαμεν εἰς Β... νῦρα πρόφα-
σίν τινε καὶ παρεκάλεσα τὸν ἀμαξηλάτην νὰ
μοῦ δεῖξῃ τὸ φύλλον τῆς ὀδοιπορίας του. Μαν-
τεύετε ἀναμφιβόλως, κύριοι! Ἀναγνώσται, τί ἤ-
θελα νὰ μάθω.

Ἐμαθα λοιπὸν ὅτι ὁ παχὺς συνοδοιπόρος
μου ὀνομάζετο κύριος Δουσοῦρ. Τὸ ὄνομα τοῦτο
δὲν εἶχε βεβαίως τὴν λάμπιν τῶν Μοιμορανσῶ
καὶ τῶν Ροχάν· ἀλλὰ, γενομένη σύζυγός μου,
ἡ κυρία Δουσοῦρ δὲν θὰ εἶχε πλέον ὄνομα ἄλ-
λο παρὰ τὸ ἐδικόν μου· τὸ ὄνομα λοιπὸν ἦ διό-
λου ἢ πολλὰ ὀλίγην ἐπιρροὴν εἶχεν εἰς τὴν ὑπό-
θεσιν.

Πληροφορηθεὶς περὶ τούτου, ἔμεινε νὰ μάθω
πρὸς ποίαν γυνίαν τῆς Γαλλίας ὁ πατὴρ καὶ ἡ
θυγάτηρ διευθύνοντο, διότι εἶχα πλέον ἀποφα-
σιν σταθερὰν νὰ τοὺς ἀκολουθήσω.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΧΡΥΣΟΧΟΙΑΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΤΖΙΝΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

172 — Οδός Αιόλου — 172

Κατασκευάζονται παντός είδους Κοσμήματα
ὅμοια τῶν Εὐρωπαϊκῶν.

Μεταποιῶνται τοιαῦτα καθ' ὑπόδειξιν τοῦ πελάτου.

Ἐπιδιορθοῦνται δ' ἐντελέστατα.

Κομψότης καὶ Στερεότης.

ΤΙΜΑΙ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΚΡΙΚΟΡ ΤΣΟΜΛΕΚΤΖΙΑΝ

Ποικιλοκατασκευαστῆς

Ἐν Ἀθήναις—ὁδός Ἑρμοῦ ἀριθ. 170.

Κατασκευάζονται καὶ ἐπιδιορθοῦνται

Παντός είδους πέπαι

Ἡτοι ἐκ Κεχρειαπαρίου, Γιούσουρη, Ἐβένου, Ἐλεφαντόδοντος (φίλιτσι) καὶ παντός ἄλλου είδους μίγματος ἢ μετάλλου. Προσέτι εὐρέσκονται διάφορα Πέπαι.

Κομψότης καὶ στερεότης.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ Η «ΜΑΣΣΑΛΙΑ»

Ἐν Ἀθήναις—ΣΤΡΑΤΙΑΝΟΥ Γ. ΙΑΤΡΑΚΗ—Ἐν Ἀθήναις.

140—Ὀδός Αἰόλου. ἔναντι φαρμακείου Κρένου—140

Κατασκευάζονται ὑποδήματα στερεότατα καὶ ἐκ δερμάτων καὶ ὑλικῶν ἐκλεκτῶν κομψότατα. Μεγάλη συλλογὴ ἐτοιμῶν ὑποδημάτων. Ἐφαρμογὴ τελεία καὶ κομψότης ἀπαράμιλλος.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γ. Ε. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ

(Πλατεῖα ποιητοῦ)

Βραβευθὲν ἐν τῇ Παγκοσμίῳ ἐκθέσει Νεαπόλεως διὰ διπλώματος καὶ τοῦ Grande Medalia d'argento καὶ διὰ διαφόρων χρυσῶν μεδαλίων.

Ἐφοδιασθὲν διὰ τῶν τελειοτάτων μηχανημάτων καὶ τῆς ἀρίστης φωτογραφικῆς ὕλης ἐκτελεῖ καλλιτεχνικῶς καὶ αὐτὴν τὴν δυσχερῆσάτην ἔργασίαν, ὡς καὶ τὴν φωτογράφησιν κατὰ τὴν νύκτα δι' ἠλεκτρικοῦ φωτός, τὴν εἰς ἅπαντα τὰ μεγέθη καθ' οἰονδήποτε καιρὸν καθημερινὴν φωτογράφησιν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ

Γ. Π. ΣΤΑΜΑΤΑΚΗ

Ἐν Ἀθήναις ὁδός Καλαμιώτου 42.

Ἀναλαμβάνει τὴν κατασκευὴν παντός είδους ἀνακλίντρων καὶ πολυθρόνων.

Τρέξατε εἰς τὸ ἄνω κατάστημα καὶ θὰ μείνητε εὐχαριστημένοι.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

ΒΛΑΧΟΥ ΜΠΑΚΟΥΚΟΥ

ΕΝ ΠΙΡΕΒΕΖΗ

Καθαριότης, τιμιότης καὶ οἰκονομία εἶνε τὸ σύστημά μας. Λαμβάνομεν προσέτι τὴν φροντίδα ὅπως παρέχωμεν πᾶσαν εὐκολίαν εἰς τοὺς πελάτας μας.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΠΝΩΝ

Δ. ΟΥ. Ν. ΔΑΡΔΑΡΙΟΥ

Ἐν Γυθείῳ

Ἐν τῷ καταστήματι τοῦ ἐπίσκοπου ἐκλεκτῶν ταῖς εἴδη καπνῶν ἤτοι μωρωδάτα Ἐφρομέου, Λαμίας κλπ. ἅτινα πωλοῦνται εἰς τιμὰς συγκριτικῶς χονδρικῶς καὶ λιανικῶς.

ΚΑΦΕΙΟΝ

Τ Ο

ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ

Π. Παπαϊωάννου ἐν Ἀθήναις.

Ἐν τῷ ἀρίστῳ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν καφεῖῳ τοῦτῳ θὰ εὕρητε καθαριότητα, πολυτελεῖ ἀνάπαυσιν καὶ ἔκτακτον μέγαλην περιποίησιν καὶ ἀρωματικὸν καφῆν.

ΚΑΦΕΙΟΝ

Ο ΠΟΡΦΟΜΟΣ

ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ

Ἀναψυκτικώτατα δύνανθε γὰρ διέλθετε τὰς ὥρας σας καὶ νὰ πίνητε ἀρωματικὸν καφῆν.